

Arrest

nr. 277 834 van 26 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker (O.M.P.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Edo-etnie te behoren en Christen te zijn. U werd geboren in Ughieghudu. U leefde hier vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Nigeria op 18 maart 2016. U woonde hier samen met uw moeder J. en vader M.. Uw zussen trokken het huis uit toen u acht à tien jaar oud was. Uw vader was hoofdpriester van het dorp, de tweede hoogste functie binnen de gemeenschap, na de Ojowe – de koning.

In november 2015 kwam uw vader te overlijden. Er werd van u verwacht dat u deze positie zou overnemen. U weigerde echter en stelde dat u naar school wilde gaan. De dorpsmensen vertelden u meermaals – zes keer – dat als u zou weigeren dat u zeker gefolterd zou worden. Na twee maanden werd u gekidnapt en naar de Ogwa gebracht. Dit is de geheime kamer van de priester. Hier werd u gefolterd, drie weken lang, en kreeg u geen drinken of eten voorgeschoteld. In de tussentijd voerden ze ook rituelen op u uit om u van gedachte te doen veranderen. Na die drie weken vertelde u hen dat u zou doen wat ze vroegen, u zag in dat u anders zou sterven. Eens ze u hadden vrijgelaten, haastte u zich naar uw huis om daar vlug wat kleren te nemen. U vluchtte vervolgens naar uw grootmoeder die in Benin City woonde.

Na één tot twee weken bij uw grootmoeder verbleven te hebben, kwam ook uw vriendin R.A. u vervoegen. Bleek dat de dorpsmensen naar haar huis waren gekomen om haar te vragen waar u zat. Gelukkig was ze niet thuis en wist haar vader haar te waarschuwen. Per toeval kwam ze u tegen bij uw grootmoeder. Na drie weken verbleven te hebben bij uw grootmoeder besliste u om te vertrekken uit Nigeria, R.A. vervoegde u. Op 18 maart gingen jullie weg. Jullie gingen met een smokkelaar mee tot Saba, waar jullie werden gesplitst. U werd verkocht aan een Arabische man en moest daar werken. U werkte daar bijna een jaar lang, waarop u kon ontsnappen. U werd hierbij geholpen door een onbekende man. In mei 2017 stak u over naar Italië. U diende hier een verzoek om internationale bescherming (hierna VIB) in. U zag uw vriendin terug in augustus/september 2017. De beslissing omtrent uw VIB was negatief. U wist niet meer wat u vertelde tegen de Italiaanse autoriteiten, enkel R.A. wist dit.

Op 14 januari 2019 arriveerde u in België. Op 29 januari 2019 diende u in België een VIB in. Op 29 september 2019 werd uw zoon P.I.O. geboren. Uw partner is op dit moment in verwachting van een tweede kindje.

U legde een doktersattest voor dat verklaarde dat u zware littekens had op uw rug, u legde hier ook een foto van neer en daarnaast ook nog een foto van de hospitaalkaart van uw moeder. Op 26 augustus 2021 legde u via uw raadvrouw een foto van uw vader voor. U legde verder geen bewijs van identiteit voor. Op 10 april 2022 legde uw raadvrouw de communicatie met Sociaal Huis Zutendaal voor betreffende uw psychologische begeleiding.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U haalde aan dat u wel psychologische hulp heeft gezocht en nodig heeft – uw raadvrouw legde de briefwisseling met het Sociaal Huis van Zutendaal voor aangaande dit onderwerp. Vooraf beide onderhouden op het CGVS had u niets te melden. Doorheen beide onderhouden werd u ook gevraagd of u zich nog goed voelde, waarop u bevestigend antwoordde (NPO1, p. 17; NPO2, p. 15). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst, Nigeria, verlaten te hebben wegens vrees voor vervolging door uw dorpsgenoten omdat u weigerde de titel van hoofdpriester op te nemen na de dood van uw vader.

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst wordt er gewezen op het gedrag dat u tentoonspreidde, dat niet in proportie is met de ernst van de door u beschreven situatie. Bovendien bleken uw verklaringen over uw gedrag niet consistent, wat het doorleefde karakter van uw verhaal verder aantast

Zo ondernam u toen uw vader nog leefde niets opdat u uw vader niet zou moeten opvolgen.

Zo werd u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS gevraagd of u iets deed om uw vader niet te moeten opvolgen. Hierop was uw antwoord “ja, dat is het christendom” (NPO1, p. 20). Er werd u door de dossierbehandelaar gevraagd of u naar de politie ging, waarop u stelde van niet: “als ik zou gegaan zijn, zouden ze mij genomen hebben, in Nigeria, Africa is er respect. Als jij als junior een ouder wil arresteren dan zullen ze je slaan en in gevangenschap nemen, ik kon dit niet doen, ik zou gefolterd zijn” (NPO, p.

21). Toen u er door de dossierbehandelaar van het CGVS op werd gewezen dat de menselijke offers tijdens het festival toch tegen de wet waren en dat u hiermee toch naar de politie kon gaan stelde u: "het is de traditie, zelfs de politie, ze hebben deze situatie waar ze erg krachtig zijn, ze kunnen je zelf waanzin geven, zelfs mijn moeder, ze gaan nu gewoon zeggen dat ze gek is snap je" (NPO1, p. 21). U stelde tijdens het eerste onderhoud wel dat u tegen uw vader had gezegd dat u hem niet wilde opvolgen, waarop hij boos was geworden en had gezegd dat u niet meer naar school mocht (NPO1, p. 20). Tijdens het tweede onderhoud op het CGVS werd u dan opnieuw gevraagd of u ooit tegen uw vader vertelde dat u hem niet wilde opvolgen, waarbij u eerst naast de kwestie antwoordde, om vervolgens te stellen: "dat is erg ongehoorzaam, ik kon dit niet zeggen, dat ik de priester niet wilde worden, ik kan dit niet doen" (NPO2, p. 15). Er werd u tijdens dit tweede onderhoud ook gevraagd waarom u niet gewoon meeging met uw moeder naar Lagos toen ze scheidde van uw vader. U stelde dat uw vader jullie zou vermoorden. De dossierbehandelaar stelde u vervolgens de vraag waarom hij jullie wel zou vermoord hebben als jullie met zijn beiden vertrokken, maar haar niet vermoordde toen ze alleen vertrok. Uw antwoord was: "hij zocht overal naar mijn moeder, mijn grootmoeder was heel sterk en zij kon haar beschermen. Het was traditie, ik kon niet met mijn moeder weggaan, ik moest bij mijn vader blijven, het is het ethische om te doen" (NPO2, pp. 12-13). Gevraagd waarom uw grootmoeder niet zowel uw moeder als u kon beschermen stelde u naast de kwestie: "ja, mijn grootmoeder, ze hielp mij toen ik naar de estate kwam, maar ze kon de hele gemeenschap niet bevechten" (NPO2, p. 13). U kon dan ook geen eenduidige, logische verklaring bieden waarom u niet meeging met uw moeder naar Lagos.

Uit het bovenstaande blijkt dus dat u niets concreet ondernam om uw vader niet te moeten opvolgen als hoofdpriester, met uitzondering van het feit dat u uw vader vertelde dat u hem niet wilde opvolgen – waarover u dan zelfs nog tegenstrijdige verklaringen aflegde, gezien u in het tweede onderhoud stelde u dat u het hem niet vertelde. Daar u reeds op uw 14e besloot dat u hem niet wilde opvolgen (NPO2, p. 16) én uw moeder dit bovendien ook niet wilde (NPO2, p. 10), kan verwacht worden dat u de met haar de nodige stappen zou gezet hebben om te vermijden dat u hoofdpriester zou worden. Het feit dat u dit niet deed en zelfs gewoon bij uw vader bleef toen uw moeder wegging (NPO2, p. 12), roept ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Verder ondernam u ook niets na het overlijden van uw vader en nadat u benaderd werd om uw vader op te volgen.

Zo verklaarde u tijdens beide onderhouds op het CGVS dat u zes keer werd benaderd door de chiefs van de gemeenschap die u vertelden dat ze wilden dat u hoofdpriester zou worden (NPO2, p. 21). Tijdens het eerste onderhoud werd u gevraagd wat u deed in de twee maanden voor de mannen u kwamen halen, waarop u antwoordde dat u hen vertelde dat u naar school wilde gaan (NPO1, p. 21). Gevraagd of u er met iemand over praatte, stelde u dat u dit tegen uw grootmoeder vertelde, waarop zij u vertelde dat u diende weg te gaan, maar u stelde dat u uw vader zijn eigendom niet kon achterlaten (NPO1, p. 23). Toen u tijdens het tweede onderhoud werd gevraagd wat u deed nadat ze u kwamen bedreigen, stelde u dat u ze probeerde te bevechten en u hen zei dat ze niets konden doen tegen u (NPO2, p. 21). Er werd u gevraagd waarom u niet meteen vertrok na het overlijden van uw vader – hij kon u immers niet meer vermoorden – waarop u stelde dat u zijn bezittingen wilde regelen. U gaf echter ook aan dat het niet mogelijk was om zijn bezittingen te regelen zonder hoofdpriester te worden (NPO2, pp. 20-21) – aldus is uw uitleg waarom u toch bleef niet afdoende. Gevraagd of u naar de politie ging, stelde u dat als u naar de politie zou gaan dat ze u zouden vasthouden omdat dit is hoe het land is (NPO2, p. 21). Gevraagd of u iets specifiek deed na de bedreiging, antwoordde u vaagweg "ik deed alles om mijzelf te beschermen, maar het is niet gelukt" (NPO2, p. 21). Er werd u expliciet gevraagd wat u dan precies deed om uzelf te beschermen waarop u antwoordde dat u spirituele en traditionele dingen deed om uzelf te beschermen (NPO2, p. 21).

Het feit dat u na de dood van uw vader zesmaal bedreigd werd en quasi niets ondernam om uw situatie te verhelpen roept verdere vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verhaal. Immers mag er verwacht worden dat u meer zou ondernemen dan louter raad vragen aan uw grootmoeder - raad die u overigens in de wind sloeg – en het uitvoeren van enkele spirituele en rituele dingen.

De inertie die u vertoonde nadat u gefolterd was door de chiefs van uw gemeenschap is eveneens niet in overeenstemming met wat er verwacht kan worden van iemand in uw situatie.

Zo vluchtte u na deze foltering naar uw grootmoeder in Benin City, maar deed u verder niets. Er werd u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS gevraagd of u erover nadacht om op dat moment, na de foltering, naar de politie te gaan waarop u stelde: "Ja ik ging gaan naar de politie, maar het probleem, ze

zouden mij vasthouden, ik wou niet door die stress gaan voor de tweede keer en ik zou dit niet overleefd hebben, mijn generatie zou daar gewoon worden vastgehouden” (NPO1, p. 25). U stelde opnieuw dat u niet naar de politie kon gaan omdat ze u zouden arresteren omdat je een aanklacht indient tegen een ouder persoon. Er is echter geen enkele reden om aan te nemen dat iemand zou gearresteerd worden omdat deze een klacht heeft ingediend bij de Nigeriaanse politie tegen iemand die ouder is dan hem- of haarzelf.

Het feit dat u doorheen de verschillende fasen van uw vervolgingsproces – voor de dood van uw vader, tijdens de bedreigingen na de dood van uw vader en na de foltering – nooit iets concreet ondernam om uw problemen te verhelpen zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw verhaal wordt ondermijnd. Immers kan van iemand die zijn land ontvlucht omwille van een opvolgingsconflict verwacht worden dat deze alle mogelijke stappen zet om zijn problemen te verhelpen voor deze de drastische beslissing neemt om naar Europa te vluchten en daar internationale bescherming te vragen.

Verder wordt gewezen op de vage en inconsequente verklaringen die u aflegde bij de verschillende asielinstanties betreffende enkele essentiële details binnen uw vervolgingsverhaal.

Zo legde u vage en incoherente verklaringen af betreffende de taak die een hoofdpriester heeft.

*Zo werd tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS gevraagd wat uw vader deed waarop u vaagweg stelde: “wanneer mensen ziek zijn voor spirituele krachten, ze komen naar ons huis, verschillende politiekers enzo” (NPO1, p. 18). U stelde dat hij mensen spirituele dingen, macht en geld kon geven en hiervoor in de plaats offers vroeg. U stelde dat hij slechte dingen deed, waarop u werd gevraagd door de dossierbehandelaar welke slechte dingen hij allemaal deed. U antwoordde: “hij gebruikte soms mannen voor offers, benin is een land van bloed, heel veel mensen weten dit niet.” Gevraagd wanneer hij mensen offerde stelde u: “normaal deden ze een festival, het is erg hard een geheim, ze doen een festival, soms ze doen dingen, alle priester komen, zoals als ze gevechten doen of mensenhandel, ze brengen de voodoos, ze krijgen hier krachten door, het is een erg groot geheim maar mensen weten hier niet over” (NPO1, p. 19). U bevestigde vervolgens dat er mensen werden geofferd tijdens het festival en dat er ook offers werden gedaan voor krachten (NPO1, p. 19). U verklaarde wel dat u het nooit zag gebeuren omdat het doorging in de Ogwa, een geheime kamer waar enkel mannen binnen mochten en die vol met schedels en geld lag (NPO, p. 20). Ook in het tweede onderhoud wist u niet echt te verduidelijken wat het priesterschap nu precies inhield. U stelde toen dat de hoofdpriester de baas was van alle spirituele zaken en dat deze na de ojowe – de koning – de belangrijkste persoon in de gemeenschap was (NPO2, p. 15). U stelde dat een van de rituelen die hij uitvoert mensenoffers zijn (NPO2, p. 15). Er werd u gevraagd of u ooit aanwezig was bij zulke mensenoffers, waarop u ontwijkend stelde: “ik weet erover, ik zag ook veel schedels in onze ogwa” (NPO2, p. 15). Nochtans had u in de vragenlijst van het CGVS verklaard dat u niet wilde deelnemen aan de offers en spirituele voodoogebruiken omdat u niet wist dat het zou leiden tot het doden van mensen (vragenlijst CGVS, p. 2). Wanneer u tijdens het onderhoud werd gevraagd hoe u over deze rituelen en offers wist, zei u dat u schedels had gezien in de ogwa – de rituele kamer – en dat uw moeder - **en dus niet uw vader** - u hier vaak over vertelde (NPO2, p.16). Nochtans kan verwacht worden, gezien u uw vader overal volgde, hij u overal meenam (NPO1, p. 10), en dat u hem diende op te volgen als hoofdpriester dat hij degene zou geweest zijn die u hierover zou verteld hebben en dat u hier bovendien vragen over zou gesteld hebben – immers wist u al sinds jonge leeftijd dat u hem moest opvolgen (NPO2, p. 10) en toonde u hier op zijn minst tot uw veertiende interesse in (NPO2, p. 16). Verder verklaarde u ook expliciet dat u met hem trainde, dat jullie zich samen “klaarmaakten” (NPO1, p. 19). Ook wisten u en uw vader dat hij voor zijn 60e zou sterven en dus kan er vanuit gegaan worden dat de opleiding tegen dan afgerond zou geweest zijn (NPO1, p. 17). Al het bovenstaande zorgt er dan ook voor dat het compleet onaannemelijk is dat u zo weinig zou weten over het priesterschap en de offers die werden uitgevoerd door de hoofdpriester. Bovendien wordt er in deze context op gewezen dat het wel erg bizar is dat uw moeder, de overtuigde christene die niets te maken wilde hebben met het Ebor-geloof van uw vader (NPO2, p. 8), wel veel zou kunnen vertellen over de rituelen en andere verhalen (NPO1, p. 19; NPO2, p. 16), maar dat ze dit pas wilde doen als u dertig jaar was (NPO1, p. 19).*

Bovendien mag er in deze context nog gewezen worden op het feit dat uw verklaringen betreffende de menselijke offers niet overeen kwamen met wat uw partner R.A. (Nr. DVZ: 8.773.346; Nr. CGVS: 1911807) hierover verklaarde tijdens haar eerste onderhoud op het CGVS (hierna NPORos1, p. 17). Zij verklaarde namelijk dat u deze offers wel had gezien en dat u uw vader hier bovendien mee had geconfronteerd. Het feit dat jullie verklaringen hieromtrent niet stroken met elkaar is nefast voor de geloofwaardigheid van beiden.

Ook was het duidelijk dat u eigenlijk geen enkel idee had van wat de regels voor opvolging van het priesterschap nu precies waren

Zo werd u tijdens het eerste onderhoud gevraagd wat er zou gebeurd zijn indien uw vader geen zoon had gekregen. Uw antwoord was: "een dochter, zij kan nooit chieft priester worden. Ze zouden het **misschien** aan een andere mens gegeven hebben" (NPO1, p. 26). Tijdens het tweede onderhoud werd u gevraagd of u nooit het hoofdpriesterschap heeft besproken met de broers van uw vader. U stelde van niet omdat het normaal uw geboorterecht is. Wanneer de dossierbehandelaar vroeg waarom uw ooms het priesterschap niet op zich konden nemen, stelde u: "ik weet het niet, maar het is traditie, ik denk dat het niet mogelijk is voor hen" (NPO2, p. 12). Toen u werd gevraagd wie op dit moment priester zou moeten zijn terwijl u er niet bent, antwoordde u opnieuw dat zolang u niet dood bent, dat er niemand priester kan zijn en mocht u nu sterven dat uw zoon de opvolger zou zijn – wat betekent dat er al zes jaar geen priester meer is voor alle spirituele zaken van uw gemeenschap (NPO2, p. 17). Er werd u vervolgens gevraagd door de dossierbehandelaar van het CGVS wat er zou gebeuren indien u zou sterven en men niet zou weten dat uw zoon leeft, waarop u eens te meer antwoordde dat u het niet wist. U wist niet of er een specifiek iemand was die dan de opvolger zou kiezen. Toen u werd gevraagd of er iemand van de chiefs of de odionine was die priester zou kunnen worden in uw plaats, antwoordde u dat dit niet mogelijk was. Wanneer er werd gevraagd waarom dit was stelde u opnieuw het niet te weten, behalve dan dat het traditie is (NPO2, p. 22).

Gezien u verklaarde dat u wist dat u uw vader moest opvolgen (NPO1, p. 18; NPO2, p. 14), dat u tot uw veertien jaar wel degelijk uw vader wilde opvolgen als hoofdpriester (NPO2, p. 16) en u een opleiding daartoe volgde (NPO1, p. 19), dat u uw vader overal naartoe volgde (NPO1, p. 18; NPO2, p. 14) én dat u en uw vader wisten dat hij niet ouder zou worden dan 60 (NPO1, p. 17), kan er verwacht worden dat u zou beschikken over een uitgebreide kennis betreffende het priesterschap. Het feit dat u over het priesterschap enkel vage, algemene beschrijvingen gaf als "hij is de baas van spirituele zaken" en "hij doet mensenoffers" zonder ooit iets concreets te maken, en dat u bij vragen over opvolging veelal simpelweg "ik weet het niet" antwoordde, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verhaal nog verder.

Verder bleef u steeds erg vaag over uw vervolgers, de mensen die wilden dat u hoofdpriester zou worden – de verschillende mensen van de gemeenschap waar u steeds woonde en die hier een prominente rol opnamen.

Initieel vertelde u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS vaagweg dat u een paar dagen na de dood van uw vader werd benaderd door rare mensen die u vertelden dat u zich klaar moest maken om op te volgen (NPO1, p. 16). Later tijdens het interview herhaalde u dat er na 14 dagen verschillende mensen kwamen die eng waren. Toen u werd gevraagd met hoeveel ze kwamen stelde u: "soms 4, soms 2" (NPO1, p. 21). Wanneer u werd gevraagd wie deze mensen waren, stelde u dat het chiefs waren, waarvan u er sommige kende, maar sommige niet. Toen u naar concrete namen werd gevraagd was uw antwoord echter: "Chieft Agadu. Andere chiefs, ik kan ze niet echt herinneren" (NPO1, p. 21). U stelde ook dat er soms priesters van andere dorpen kwamen die u vertelden dat u de positie moest overnemen, maar ook van hen kon u geen namen herinneren – u noemde Ohen, wat hoofdpriester betekent (NPO1, pp. 21-22). Verder haalde u aan dat er ook nog zoiets als Odionine zijn, wat de vier dorpsoudsten zijn. Van hen wist u echter ook geen namen (NPO1, p. 22). Verder was er ook nog de koning van uw dorp, de Ojowe, maar ook van hem kende u geen naam (NPO1, p. 22). Later tijdens dit eerste onderhoud verklaarde u ook nog dat jongelingen van het dorp u kwamen halen na twee maanden. U stelde bovendien expliciet dat u er heel veel van kende. Toen de dossierbehandelaar u echter naar hun naam vroeg, stelde u wederom: "ik kan ze mij niet langer meer herinneren" (NPO1, p. 23). Er werd u later tijdens het onderhoud ook nog eens gevraagd wie ervoor zorgde dat uw moeder door waanzin werd getroffen, waarop u wederom vaag antwoordde: "het zijn die mensen die naar mij zoeken, het is erg spiritueel, want mijn moeder is altijd aan het preken en ze altijd aan het tonen voor wat ze echt zijn" (NPO1, p. 26). Tijdens het tweede onderhoud op het CGVS werd u nogmaals gevraagd of u de mensen kende die u kwam halen, waarop u opnieuw zei van wel: "chiefs, er zijn vier odionine, die ken ik, die mensen die kwamen en de jeugd die kwam" (NPO2, p. 22). Er werd u vervolgens gevraagd om de hiërarchale structuur in uw gemeenschap op te lijsten, waarop u wel stelde dat de hoofdpriester de tweede in lijn was, maar daarna ophield. Toen u werd gevraagd om het op te schrijven antwoordde u dat u niet wist hoe het neer te schrijven (NPO2, p. 22).

Daar de vervolgers volgens u een prominente rol speelden in de gemeenschap waar u uw gehele leven woonde en dat uw vader als tweede belangrijkste persoon in de gemeenschap dus regelmatig contact moet onderhouden hebben met hen, is het niet geloofwaardig dat u geen enkele naam kon noemen van

deze mensen, met uitzondering van Chief Agadu. De vage verklaringen die u aflegde zijn dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

De vage en soms inconsequente verklaringen die u aflegde betreffende het hoofdpriesterschap, de opvolging ervan en de mensen die u wilden vervolgen omwille van uw weigering ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er wordt ook nog gewezen op uw totale gebrek aan interesse over de nasleep van uw vervolging.

Zo verklaarde u dat u nog contact had met uw moeder en uw zus B. (NPO1, p. 11; NPO2, p. 17). De dossierbehandelaar van het CGVS vroeg in het tweede onderhoud of B. u iets vertelde over de huidige situatie met de dorpsmensen, waarop u naast de kwestie antwoordde: "normaal vraag ik hoe het allemaal is, ze vertelt dat ze bidt voor me en dat ik nooit terugkeer" (NPO2, p. 17). Toen de vraag opnieuw werd gesteld antwoordde u "dat weet ik niet, ik denk van niet" (NPO2, p. 17). Wanneer er vervolgens werd gevraagd of u vroeg naar de huidige situatie, stelde u van niet omdat u hier niet over wilde nadenken. U wist dan ook niets over de huidige situatie in uw dorp. U had geen idee wie op dit moment hoofdpriester zou zijn (NPO1, p. 26; NPO2, p. 17). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat deze geïnteresseerd is in het conflict dat hem/haar ertoe aanzette om zijn/haar land van herkomst te verlaten en de ontwikkelingen hierin – in de mate van het mogelijke – op de voet te volgen. Het feit u dit niet deed blijkt ook weer nefast voor de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u uw land van herkomst, Nigeria, heeft verlaten omwille van vrees voor vervolging door uw dorpsgenoten omdat u weigerde de titel van hoofdpriester op te nemen na de dood van uw vader.

Wat betreft de documenten die u voorlegde – een **medisch attest met foto** dat aantoonde dat u verschillende brandwonden heeft, een **foto** van uw vader die ziek is alsook een **foto van de hospitaalkaart** van uw moeder – kan opgemerkt worden dat deze geen invloed hebben op de beoordeling van uw VIB. Het medisch attest toont louter aan dat u brandwonden heeft, maar het kan hoegenaamd niet geverifieerd worden dat deze veroorzaakt zouden zijn door foltering van de mensen uit uw gemeenschap. Er wordt bovendien op gewezen dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit niet het geval is. De andere documenten die u aanreikt dienen om zaken te bewijzen – uw vader die spiritueel ziek werd gemaakt en uw moeder die waanzinnig werd gemaakt op spirituele wijze – die louter op bijgeloof gestoeld zijn en er geen objectieve grond bestaat om dit te bewijzen. Bovendien mag hierover nog opgemerkt worden dat een foto een gemakkelijk te insceneren momentopname betreft. Uit de op 10 april 2022 door uw raadvrouw neergelegde **communicatie** tussen haar en het Sociaal Huis Zutendaal blijkt dat voor u psychologische begeleiding werd opgestart bij Solentra en dat deze onderbroken werd door 'Corona'. Wat betreft de psychologische hulp die u zelf zou gezocht hebben / nodig zou hebben (NPO2, pp. 7-8) werd - buiten de eerder besproken emailcommunicatie - tot op heden geen attest of verslag ontvangen. Er werd u tijdens de persoonlijke onderhouden gevraagd of u zich goed voelt, waarop u bevestigend antwoordde (supra - bijzondere procedurele noden).

U bracht verder geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een verdere negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

Wat betreft de vrees die u en uw partner R.A. invoeren in hoofde van uw zoon P. Junior en uw ongebooren kind dient opgemerkt te worden dat dit dezelfde vrees voor vervolging betreft als degene die u voor uzelf aanhaalde (NPO1, p. 27). Over deze vrees werd reeds vastgesteld dat ze niet geloofwaardig is (zie supra).

Ter volledigheid wordt er op gewezen dat u reeds een VIB indiende in Italië en dat uw verzoek daar werd afgewezen. U verklaarde dat u daar niet vertelde wat u wel in België vertelde (NPO1, p. 16). Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische (en Italiaanse) autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Tevens mag verwacht worden dat hij tijdens de ganse asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt. Het feit dat u dit niet deed, toont eens te meer aan dat uw vrees voor vervolging niet aan de realiteit beantwoordt.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Nigeria kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie 'COI Focus Nigeria. Situation sécuritaire dans le nord-est' van 20 november 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_nigeria_situation_securitaire_au_nord-est_20201120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), duidelijk blijkt dat Boko Haram sinds 2018 terrein heeft verloren in Nigeria. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, waar de veiligheidssituatie instabiel blijft vanwege de strijd tussen Boko Haram en de veiligheidstroepen. Dit vooral in de staat Borno, waar de bevolking nog steeds wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen gepleegd door Boko Haram, maar evengoed door wandaden gepleegd door de veiligheidstroepen en milities. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden getroffen, maar dit in veel mindere mate. De rest van Nigeria blijft over het algemeen echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in Edo State te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 17/11/2021. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster (R.A.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Owan-etnie te behoren en Christen te zijn. U werd geboren in Benin City, de stad waarin u ook woonde tot uw vertrek uit Nigeria op 18 maart 2016. Tot 2012 woonde u in Oral Crescent, hierna woonde u samen met uw ouders, Au. en Ju., uw twee broers, V. en Mi., en uw drie zussen, Pr., Gi. en Ma., in Auchu Road, Benin City. Deze verblijven hier nog steeds, met uitzondering van Gi., die kwam te overlijden.

Uw vader had land in het dorp Ughieghudu, waar u in de schoolvakanties meehielp om het land te verbouwen. Na het werk gingen jullie iets drinken in de winkel van J.O., waar u haar zoon ontmoette, P.M.O.. Jullie worden later een koppel. Zijn vader was de hoofdpriester binnen de gemeenschap van Ughieghudu. In november 2015 stierf P. zijn vader, waarop P. onder druk werd gezet om de positie over te nemen. Deze weigerde echter omdat hij eerst nog naar school wilde gaan en hij bovendien te weten kwam dat deze mensen menselijke offers moesten doen. De dorpsmensen pakten hem aan, maar hij wist te ontsnappen.

Tijdens hun zoektocht naar P. kwamen de dorpsmensen gewapend naar uw huis. Uzelf was niet thuis, u was les aan het geven op school – u was leerkracht. De gewapende mannen zeiden tegen uw vader dat ze u zochten zodat ze P. konden vinden, en dat als hij zijn dochter zag, dit moest doorgeven.

Hij belde u vervolgens en zei dat u niet naar huis mocht komen. U besloot te vluchten naar het huis van de grootmoeder van P.. P. bleek zich daar toevallig ook te verstoppen. Hij bleek gewond te zijn.

U en zijn grootmoeder verzorgden de verwondingen. Na een tot twee weken besloten u en P., op aansporen van de grootmoeder, het land te verlaten – op 18 maart 2016. Jullie gingen via Niger naar Saba. Daar werden jullie gesplitst. U werd naar een kamp in Tripoli gebracht, maar u had geen geld. U leerde een meisje kennen, T., die zei dat ze dankzij iemand de oversteek naar Italië zou maken en dat ze wel kon vragen of u meekon. Dit lukte.

Eind mei 2016 arriveerden jullie in Italië. U reisde van Sicilië naar Treviso, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende (hierna VIB) in het kamp daar. Op een dag zei T. tegen u dat de personen die de reis hadden betaald, Mama Mar. en Lu., jullie beiden wilde spreken. U wilde initieel niet meegaan, maar Lu. bedreigde uw ouders en uw moeder zei dat u naar hem moest luisteren. Toen jullie daar arriveerden bleek dat u 25000 euro moest betalen aan hen. Ze zeiden dat u zich hiervoor moest prostitueren. Mar. en Lu. stuurden u en T. naar Novara, waar een vrouw jullie vertelde dat jullie niet moesten doen wat deze mensen zeiden. Ze nam jullie mee naar de kerk. Mar. en Lu. kwamen dit te weten en stuurden jullie naar Cantu, waar jullie werkten. Na een maand kregen u en T. ruzie, waarop u werd verplaatst naar Brescia, waar u samenwoonde met een ander meisje, H.. Na een maand werden jullie terug naar Cantu gestuurd, maar u vond daar geen werk. Rond april 2017 was er een ander meisje waarmee u had samengewerkt, F., die in een gevecht verwikkeld was geraakt met een ander meisje, K. en daardoor in de ambulance was beland. Ze werd doorverwezen naar de politie en deze brachten haar naar een kamp in Varese. Eens ze daar was aangekomen vertelde ze u dat u naar daar kon komen. U deed dit en arriveerde in Varese in april 2017. U vertelde alles aan de politie, maar deze deden niets. In augustus 2018 hadden u en uw partner P. voor het eerst weer contact.

Terwijl u in het kamp in Varese bleef, zag u Lu. daar regelmatig rondlopen. In januari 2019 beslisten jullie om weg te gaan uit Italië. Jullie gingen via Frankrijk naar België. Jullie arriveerden in België op 14 januari 2019 en dienden een VIB in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) op 29 januari 2019. U beviel op 29 september 2019 in Genk van een zontje, P.I.O.. U verklaarde verder dat uw ouders tot op de dag van vandaag nog bedreigd worden door de ouders van Lu., ze wonen namelijk in de buurt van uw ouders. U bent op dit moment zwanger van een tweede kindje.

U legde een bewijs van nationaliteit voor dat u verkreeg in Rome op 22 november 2017 en een geboortakte van uw zoon P.I.O.. Verder legde u tijdens het derde persoonlijke onderhoud op het CGVS een bewijs van zwangerschap neer en stuurde u via uw raadvrouw op 7 maart 2022 5 foto's door van uw tijd in Italië. Op 10 april 2022 maakte uw raadvrouw nog enkele documenten over: de communicatie met het sociaal huis van Zutendaal betreffende psychologische begeleiding alsook nog een foto van uw tijd in Italië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Na uw eerste persoonlijk onderhoud gaf uw advocate weliswaar aan dat u als slachtoffer mensenhandel een kwetsbaar profiel bent, er door de advocate een psycholoog gevraagd werd, maar u tot op heden nog niemand zag (NPO1, p.23). Ook na het derde persoonlijke onderhoud herhaalde uw advocate dat u een kwetsbaar profiel heeft, maar er voor u geen psychologische bijstand gegeven wordt (NPO 3, p.22). Op 10 april 2022 maakte uw raadvrouw nog enkele documenten over: de communicatie met het sociaal huis van Zutendaal betreffende de vraag naar psychologische begeleiding. U zou doorverwezen zijn naar Solentra en volgens uw verklaring zou behandeling opgestart zijn. Tot op heden ontving het CGVS daarvan geen attest of verslag. Hoe dan ook werd u tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk gemaakt dat u gerust uw tijd mag nemen om te antwoorden (NPO 1, p.15). Er werd u gevraagd of u zich goed voelt, waarop u bevestigend antwoordde (NPO 2, p.17). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst, Nigeria, verlaten te hebben wegens vrees voor vervolging door de dorpsgenoten van uw vriend M.P.O. (Nr. DVZ: 8.773.365; Nr. CGVS: 1911808).

Daarnaast vreest u bij terugkeer naar Nigeria vervolgd te worden door Lu. en Mama Mar., de mensen die u van Libië naar Europa brachten, omdat u hen nog geld verschuldigd bent.

Wat betreft het eerste asielmotief dat u aanhaalde – de vervolging door de dorpsgenoten van uw partner P. omdat hij zijn vader niet wilde opvolgen als hoofdpriester van zijn dorp Ughieghudu – wordt er op gewezen dat dit gelieerd is aan de beweerde vervolging van uw partner. Het asielrelaas van uw partner M.P.O. (Nr. DVZ: 8.773.365; Nr. CGVS: 1911808) werd als ongeloofwaardig bevonden en er werd in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien het niet geloofwaardig is dat uw partner werd vervolgd door zijn dorpsgenoten omdat hij zijn vader niet wilde opvolgen als hoofdpriester, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vervolging om diezelfde redenen. Bijgevolg kan er omwille van dit motief dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw partner, hieronder hernomen:

"(...)

U verklaart uw land van herkomst, Nigeria, verlaten te hebben wegens vrees voor vervolging door uw dorpsgenoten omdat u weigerde de titel van hoofdpriester op te nemen na de dood van uw vader.

Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst wordt er gewezen op het gedrag dat u tentoonspreidde, dat niet in proportie is met de ernst van de door u beschreven situatie. Bovendien bleken uw verklaringen over uw gedrag niet consistent, wat het doorleefde karakter van uw verhaal verder aantast

Zo ondernam u toen uw vader nog leefde niets opdat u uw vader niet zou moeten opvolgen.

Zo werd u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS gevraagd of u iets deed om uw vader niet te moeten opvolgen. Hierop was uw antwoord "ja, dat is het christendom" (NPO1, p. 20). Er werd u door de dossierbehandelaar gevraagd of u naar de politie ging, waarop u stelde van niet: "als ik zou gegaan zijn, zouden ze mij genomen hebben, in Nigeria, Africa is er respect. Als jij als junior een ouder wil arresteren dan zullen ze je slaan en in gevangenschap nemen, ik kon dit niet doen, ik zou gefolterd zijn" (NPO, p. 21). Toen u er door de dossierbehandelaar van het CGVS op werd gewezen dat de menselijke offers tijdens het festival toch tegen de wet waren en dat u hiermee toch naar de politie kon gaan stelde u: "het is de traditie, zelfs de politie, ze hebben deze situatie waar ze erg krachtig zijn, ze kunnen je zelf waanzin geven, zelfs mijn moeder, ze gaan nu gewoon zeggen dat ze gek is snap je" (NPO1, p. 21). U stelde tijdens het eerste onderhoud wel dat u tegen uw vader had gezegd dat u hem niet wilde opvolgen, waarop hij boos was geworden en had gezegd dat u niet meer naar school mocht (NPO1, p. 20). Tijdens het tweede onderhoud op het CGVS werd u dan opnieuw gevraagd of u ooit tegen uw vader vertelde dat u hem niet wilde opvolgen, waarbij u eerst naast de kwestie antwoordde, om vervolgens te stellen: "dat is erg ongehoorzaam, ik kon dit niet zeggen, dat ik de priester niet wilde worden, ik kan dit niet doen" (NPO2, p. 15). Er werd u tijdens dit tweede onderhoud ook gevraagd waarom u niet gewoon meeding met uw moeder naar Lagos toen ze scheidde van uw vader. U stelde dat uw vader jullie zou vermoorden. De dossierbehandelaar stelde u vervolgens de vraag waarom hij jullie wel zou vermoord hebben als jullie met zijn beiden vertrokken, maar haar niet vermoordde toen ze alleen vertrok. Uw antwoord was: "hij zocht overal naar mijn moeder, mijn grootmoeder was heel sterk en zij kon haar beschermen. Het was traditie, ik kon niet met mijn moeder weggaan, ik moest bij mijn vader blijven, het is het ethische om te doen" (NPO2, pp. 12-13). Gevraagd waarom uw grootmoeder niet zowel uw moeder als u kon beschermen stelde u naast de kwestie: "ja, mijn grootmoeder, ze hielp mij toen ik naar de estate kwam, maar ze kon de hele gemeenschap niet bevechten" (NPO2, p. 13). U kon dan ook geen eenduidige, logische verklaring bieden waarom u niet meeding met uw moeder naar Lagos.

Uit het bovenstaande blijkt dus dat u niets concreet ondernam om uw vader niet te moeten opvolgen als hoofdpriester, met uitzondering van het feit dat u uw vader vertelde dat u hem niet wilde opvolgen – waarover u dan zelfs nog tegenstrijdige verklaringen aflegde, gezien u in het tweede onderhoud stelde u dat u het hem niet vertelde.

Daar u reeds op uw 14e besloot dat u hem niet wilde opvolgen (NPO2, p. 16) én uw moeder dit bovendien ook niet wilde (NPO2, p. 10), kan verwacht worden dat u de met haar de nodige stappen zou gezet hebben om te vermijden dat u hoofdpriester zou worden. Het feit dat u dit niet deed en zelfs gewoon bij uw vader bleef toen uw moeder wegging (NPO2, p. 12), roept ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Verder ondernam u ook niets na het overlijden van uw vader en nadat u benaderd werd om uw vader op te volgen.

Zo verklaarde u tijdens beide onderhouden op het CGVS dat u zes keer werd benaderd door de chiefs van de gemeenschap die u vertelden dat ze wilden dat u hoofdpriester zou worden (NPO2, p. 21). Tijdens het eerste onderhoud werd u gevraagd wat u deed in de twee maanden voor de mannen u kwamen halen, waarop u antwoordde dat u hen vertelde dat u naar school wilde gaan (NPO1, p. 21). Gevraagd of u er met iemand over praatte, stelde u dat u dit tegen uw grootmoeder vertelde, waarop zij u vertelde dat u diende weg te gaan, maar u stelde dat u uw vader zijn eigendom niet kon achterlaten (NPO1, p. 23). Toen u tijdens het tweede onderhoud werd gevraagd wat u deed nadat ze u kwamen bedreigen, stelde u dat u ze probeerde te bevechten en u hen zei dat ze niets konden doen tegen u (NPO2, p. 21). Er werd u gevraagd waarom u niet meteen vertrok na het overlijden van uw vader – hij kon u immers niet meer vermoorden – waarop u stelde dat u zijn bezittingen wilde regelen. U gaf echter ook aan dat het niet mogelijk was om zijn bezittingen te regelen zonder hoofdpriester te worden (NPO2, pp. 20-21) – aldus is uw uitleg waarom u toch bleef niet afdoende. Gevraagd of u naar de politie ging, stelde u dat als u naar de politie zou gaan dat ze u zouden vasthouden omdat dit is hoe het land is (NPO2, p. 21). Gevraagd of u iets specifiek deed na de bedreiging, antwoordde u vaagweg “ik deed alles om mijzelf te beschermen, maar het is niet gelukt” (NPO2, p. 21). Er werd u expliciet gevraagd wat u dan precies deed om uzelf te beschermen waarop u antwoordde dat u spirituele en traditionele dingen deed om uzelf te beschermen (NPO2, p. 21).

Het feit dat u na de dood van uw vader zesmaal bedreigd werd en quasi niets ondernam om uw situatie te verhelpen roept verdere vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verhaal. Immers mag er verwacht worden dat u meer zou ondernemen dan louter raad vragen aan uw grootmoeder - raad die u overigens in de wind sloeg – en het uitvoeren van enkele spirituele en rituele dingen.

De inertie die u vertoonde nadat u gefolterd was door de chiefs van uw gemeenschap is eveneens niet in overeenstemming met wat er verwacht kan worden van iemand in uw situatie.

Zo vluchtte u na deze foltering naar uw grootmoeder in Benin City, maar deed u verder niets. Er werd u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS gevraagd of u erover nadacht om op dat moment, na de foltering, naar de politie te gaan waarop u stelde: “Ja ik ging gaan naar de politie, maar het probleem, ze zouden mij vasthouden, ik wou niet door die stress gaan voor de tweede keer en ik zou dit niet overleefd hebben, mijn generatie zou daar gewoon worden vastgehouden” (NPO1, p. 25). U stelde opnieuw dat u niet naar de politie kon gaan omdat ze u zouden arresteren omdat je een aanklacht indient tegen een ouder persoon. Er is echter geen enkele reden om aan te nemen dat iemand zou gearresteerd worden omdat deze een klacht heeft ingediend bij de Nigeriaanse politie tegen iemand die ouder is dan hem- of haarzelf.

Het feit dat u doorheen de verschillende fasen van uw vervolgingsproces – voor de dood van uw vader, tijdens de bedreigingen na de dood van uw vader en na de foltering – nooit iets concreet ondernam om uw problemen te verhelpen zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw verhaal wordt ondermijnd. Immers kan van iemand die zijn land ontvlucht omwille van een opvolgingsconflict verwacht worden dat deze alle mogelijke stappen zet om zijn problemen te verhelpen voor deze de drastische beslissing neemt om naar Europa te vluchten en daar internationale bescherming te vragen.

Verder wordt gewezen op de vage en inconsequente verklaringen die u aflegde bij de verschillende asielinstanties betreffende enkele essentiële details binnen uw vervolgingsverhaal.

Zo legde u vage en incoherente verklaringen af betreffende de taak die een hoofdpriester heeft.

Zo werd tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS gevraagd wat uw vader deed waarop u vaagweg stelde: “wanneer mensen ziek zijn voor spirituele krachten, ze komen naar ons huis, verschillende politiekers enzo” (NPO1, p. 18). U stelde dat hij mensen spirituele dingen, macht en geld kon geven en hiervoor in de plaats offers vroeg.

U stelde dat hij slechte dingen deed, waarop u werd gevraagd door de dossierbehandelaar welke slechte dingen hij allemaal deed. U antwoordde: "hij gebruikte soms mannen voor offers, benin is een land van bloed, heel veel mensen weten dit niet." Gevraagd wanneer hij mensen offerde stelde u: "normaal deden ze een festival, het is erg hard een geheim, ze doen een festival, soms ze doen dingen, alle priester komen, zoals als ze gevechten doen of mensenhandel, ze brengen de voodoo's, ze krijgen hier krachten door, het is een erg groot geheim maar mensen weten hier niet over" (NPO1, p. 19). U bevestigde vervolgens dat er mensen werden geofferd tijdens het festival en dat er ook offers werden gedaan voor krachten (NPO1, p. 19). U verklaarde wel dat u het nooit zag gebeuren omdat het doorging in de Ogwa, een geheime kamer waar enkel mannen binnen mochten en die vol met schedels en geld lag (NPO, p. 20). Ook in het tweede onderhoud wist u niet echt te verduidelijken wat het priesterschap nu precies inhield. U stelde toen dat de hoofdpriester de baas was van alle spirituele zaken en dat deze na de ojowe – de koning – de belangrijkste persoon in de gemeenschap was (NPO2, p. 15). U stelde dat een van de rituelen die hij uitvoert mensenoffers zijn (NPO2, p. 15). Er werd u gevraagd of u ooit aanwezig was bij zulke mensenoffers, waarop u ontwijkend stelde: "ik weet erover, ik zag ook veel schedels in onze ogwa" (NPO2, p. 15). Nochtans had u in de vragenlijst van het CGVS verklaard dat u niet wilde deelnemen aan de offers en spirituele voodoo-gebruiken omdat u niet wist dat het zou leiden tot het doden van mensen (vragenlijst CGVS, p. 2). Wanneer u tijdens het onderhoud werd gevraagd hoe u over deze rituelen en offers wist, zei u dat u schedels had gezien in de ogwa – de rituele kamer – en dat uw moeder - **en dus niet uw vader**- u hier vaak over vertelde (NPO2, p.16). Nochtans kan verwacht worden, gezien u uw vader overal volgde, hij u overal meenam (NPO1, p. 10), en dat u hem diende op te volgen als hoofdpriester dat hij degene zou geweest zijn die u hierover zou verteld hebben en dat u hier bovendien vragen over zou gesteld hebben – immers wist u al sinds jonge leeftijd dat u hem moest opvolgen (NPO2, p. 10) en toonde u hier op zijn minst tot uw veertiende interesse in (NPO2, p. 16). Verder verklaarde u ook expliciet dat u met hem trainde, dat jullie zich samen "klaarmaakten" (NPO1, p. 19). Ook wisten u en uw vader dat hij voor zijn 60e zou sterven en dus kan er vanuit gegaan worden dat de opleiding tegen dan afgerond zou geweest zijn (NPO1, p. 17). Al het bovenstaande zorgt er dan ook voor dat het compleet onaannemelijk is dat u zo weinig zou weten over het priesterschap en de offers die werden uitgevoerd door de hoofdpriester. Bovendien wordt er in deze context op gewezen dat het wel erg bizar is dat uw moeder, de overtuigde christene die niets te maken wilde hebben met het Ebor-geloof van uw vader (NPO2, p. 8), wel veel zou kunnen vertellen over de rituelen en andere verhalen (NPO1, p. 19; NPO2, p. 16), maar dat ze dit pas wilde doen als u dertig jaar was (NPO1, p. 19).

Bovendien mag er in deze context nog gewezen worden op het feit dat uw verklaringen betreffende de menselijke offers niet overeen kwamen met wat uw partner R.A. (Nr. DVZ: 8.773.346; Nr. CGVS: 1911807) hierover verklaarde tijdens haar eerste onderhoud op het CGVS (hierna NPORos1, p. 17). Zij verklaarde namelijk dat u deze offers wel had gezien en dat u uw vader hier bovendien mee had geconfronteerd. Het feit dat jullie verklaringen hieromtrent niet stroken met elkaar is nefast voor de geloofwaardigheid van beiden.

Ook was het duidelijk dat u eigenlijk geen enkel idee had van wat de regels voor opvolging van het priesterschap nu precies waren

Zo werd u tijdens het eerste onderhoud gevraagd wat er zou gebeurd zijn indien uw vader geen zoon had gekregen. Uw antwoord was: "een dochter, zij kan nooit chieft priester worden. Ze zouden het **misschien** aan een andere mens gegeven hebben" (NPO1, p. 26). Tijdens het tweede onderhoud werd u gevraagd of u nooit het hoofdpriesterschap heeft besproken met de broers van uw vader. U stelde van niet omdat het normaal uw geboorterecht is. Wanneer de dossierbehandelaar vroeg waarom uw ooms het priesterschap niet op zich konden nemen, stelde u: "ik weet het niet, maar het is traditie, ik denk dat het niet mogelijk is voor hen" (NPO2, p. 12). Toen u werd gevraagd wie op dit moment priester zou moeten zijn terwijl u er niet bent, antwoordde u opnieuw dat zolang u niet dood bent, dat er niemand priester kan zijn en mocht u nu sterven dat uw zoon de opvolger zou zijn – wat betekent dat er al zes jaar geen priester meer is voor alle spirituele zaken van uw gemeenschap (NPO2, p. 17). Er werd u vervolgens gevraagd door de dossierbehandelaar van het CGVS wat er zou gebeuren indien u zou sterven en men niet zou weten dat uw zoon leeft, waarop u eens te meer antwoordde dat u het niet wist. U wist niet of er een specifiek iemand was die dan de opvolger zou kiezen. Toen u werd gevraagd of er iemand van de chiefs of de odionine was die priester zou kunnen worden in uw plaats, antwoordde u dat dit niet mogelijk was. Wanneer er werd gevraagd waarom dit was stelde u opnieuw het niet te weten, behalve dan dat het traditie is (NPO2, p. 22).

Gezien u verklaarde dat u wist dat u uw vader moest opvolgen (NPO1, p. 18; NPO2, p. 14), dat u tot uw veertien jaar wel degelijk uw vader wilde opvolgen als hoofdpriester (NPO2, p. 16) en u een opleiding

daartoe volgde (NPO1, p. 19), dat u uw vader overal naartoe volgde (NPO1, p. 18; NPO2, p. 14) én dat u en uw vader wisten dat hij niet ouder zou worden dan 60 (NPO1, p. 17), kan er verwacht worden dat u zou beschikken over een uitgebreide kennis betreffende het priesterschap. Het feit dat u over het priesterschap enkel vage, algemene beschrijvingen gaf als "hij is de baas van spirituele zaken" en "hij doet mensenoffers" zonder ooit iets concreets te maken, en dat u bij vragen over opvolging veelal simpelweg "ik weet het niet" antwoordde, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verhaal nog verder.

Verder bleef u steeds erg vaag over uw vervolgers, de mensen die wilden dat u hoofdpriester zou worden – de verschillende mensen van de gemeenschap waar u steeds woonde en die hier een prominente rol opnamen.

Initieel vertelde u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS vaagweg dat u een paar dagen na de dood van uw vader werd benaderd door rare mensen die u vertelden dat u zich klaar moest maken om op te volgen (NPO1, p. 16). Later tijdens het interview herhaalde u dat er na 14 dagen verschillende mensen kwamen die eng waren. Toen u werd gevraagd met hoeveel ze kwamen stelde u: "soms 4, soms 2" (NPO1, p. 21). Wanneer u werd gevraagd wie deze mensen waren, stelde u dat het chiefs waren, waarvan u er sommige kende, maar sommige niet. Toen u naar concrete namen werd gevraagd was uw antwoord echter: "Chief Agadu. Andere chiefs, ik kan ze niet echt herinneren" (NPO1, p. 21). U stelde ook dat er soms priesters van andere dorpen kwamen die u vertelden dat u de positie moest overnemen, maar ook van hen kon u geen namen herinneren – u noemde Ohen, wat hoofdpriester betekent (NPO1, pp. 21-22). Verder haalde u aan dat er ook nog zoiets als Odionine zijn, wat de vier dorpsoudsten zijn. Van hen wist u echter ook geen namen (NPO1, p. 22). Verder was er ook nog de koning van uw dorp, de Ojowe, maar ook van hem kende u geen naam (NPO1, p. 22). Later tijdens dit eerste onderhoud verklaarde u ook nog dat jongelingen van het dorp u kwamen halen na twee maanden. U stelde bovendien expliciet dat u er heel veel van kende. Toen de dossierbehandelaar u echter naar hun naam vroeg, stelde u wederom: "ik kan ze mij niet langer meer herinneren" (NPO1, p. 23). Er werd u later tijdens het onderhoud ook nog eens gevraagd wie ervoor zorgde dat uw moeder door waanzin werd getroffen, waarop u wederom vaag antwoordde: "het zijn die mensen die naar mij zoeken, het is erg spiritueel, want mijn moeder is altijd aan het preken en ze altijd aan het tonen voor wat ze echt zijn" (NPO1, p. 26). Tijdens het tweede onderhoud op het CGVS werd u nogmaals gevraagd of u de mensen kende die u kwam halen, waarop u opnieuw zei van wel: "chiefs, er zijn vier odione, die ken ik, die mensen die kwamen en de jeugd die kwam" (NPO2, p. 22). Er werd u vervolgens gevraagd om de hiërarchale structuur in uw gemeenschap op te lijsten, waarop u wel stelde dat de hoofdpriester de tweede in lijn was, maar daarna ophield. Toen u werd gevraagd om het op te schrijven antwoordde u dat u niet wist hoe het neer te schrijven (NPO2, p. 22).

Daar de vervolgers volgens u een prominente rol speelden in de gemeenschap waar u uw gehele leven woonde en dat uw vader als tweede belangrijkste persoon in de gemeenschap dus regelmatig contact moet onderhouden hebben met hen, is het niet geloofwaardig dat u geen enkele naam kon noemen van deze mensen, met uitzondering van Chief Agadu. De vage verklaringen die u aflegde zijn dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

De vage en soms inconsequente verklaringen die u aflegde betreffende het hoofdpriesterschap, de opvolging ervan en de mensen die u wilden vervolgen omwille van uw weigering ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er wordt ook nog gewezen op uw totale gebrek aan interesse over de nasleep van uw vervolging.

Zo verklaarde u dat u nog contact had met uw moeder en uw zus B. (NPO1, p. 11; NPO2, p. 17). De dossierbehandelaar van het CGVS vroeg in het tweede onderhoud of B. u iets vertelde over de huidige situatie met de dorpsmensen, waarop u naast de kwestie antwoordde: "normaal vraag ik hoe het allemaal is, ze vertelt dat ze bidt voor me en dat ik nooit terugkeer" (NPO2, p. 17). Toen de vraag opnieuw werd gesteld antwoordde u "dat weet ik niet, ik denk van niet" (NPO2, p. 17). Wanneer er vervolgens werd gevraagd of u vroeg naar de huidige situatie, stelde u van niet omdat u hier niet over wilde nadenken. U wist dan ook niets over de huidige situatie in uw dorp. U had geen idee wie op dit moment hoofdpriester zou zijn (NPO1, p. 26; NPO2, p. 17). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat deze geïnteresseerd is in het conflict dat hem/haar ertoe aanzette om zijn/haar land van herkomst te verlaten en de ontwikkelingen hierin – in de mate van het mogelijke – op de voet te volgen. Het feit u dit niet deed blijkt ook weer nefast voor de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u uw land van herkomst, Nigeria, heeft verlaten omwille van vrees voor vervolging door uw dorpsgenoten omdat u weigerde de titel van hoofdpriester op te nemen na de dood van uw vader.

Wat betreft de documenten die u voorlegde – een **medisch attest met foto** dat aantoonde dat u verschillende brandwonden heeft, een **foto** van uw vader die ziek is alsook een **foto van de hospitaalkaart** van uw moeder – kan opgemerkt worden dat deze geen invloed hebben op de beoordeling van uw VIB. Het medisch attest toont louter aan dat u brandwonden heeft, maar het kan hoegenaamd niet geverifieerd worden dat deze veroorzaakt zouden zijn door foltering van de mensen uit uw gemeenschap. Er wordt bovendien op gewezen dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit niet het geval is. De andere documenten die u aanreikt dienen om zaken te bewijzen – uw vader die spiritueel ziek werd gemaakt en uw moeder die waanzinnig werd gemaakt op spirituele wijze – die louter op bijgeloof gestoeld zijn en er geen objectieve grond bestaat om dit te bewijzen. Bovendien mag hierover nog opgemerkt worden dat een foto een gemakkelijk te insceneren momentopname betreft. Uit de op 10 april 2022 door uw raadvrouw neergelegde **communicatie** tussen haar en het Sociaal Huis Zutendaal blijkt dat voor u psychologische begeleiding werd opgestart bij Solentra en dat deze onderbroken werd door 'Corona'. Wat betreft de psychologische hulp die u zelf zou gezocht hebben / nodig zou hebben (NPO2, pp. 7-8) werd - buiten de eerder besproken emailcommunicatie - tot op heden geen attest of verslag ontvangen. Er werd u tijdens de persoonlijke onderhouds gesprekken gevraagd of u zich goed voelt, waarop u bevestigend antwoordde (supra - bijzondere procedurele noden).

U bracht verder geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een verdere negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

Wat betreft de vrees die u en uw partner R.A. invoeren in hoofde van uw zoon P. Junior en uw ongeboren kind dient opgemerkt te worden dat dit dezelfde vrees voor vervolging betreft als degene die u voor uzelf aanhaalde (NPO1, p. 27). Over deze vrees werd reeds vastgesteld dat ze niet geloofwaardig is (zie supra).

Ter volledigheid wordt er op gewezen dat u reeds een VIB indiende in Italië en dat uw verzoek daar werd afgewezen. U verklaarde dat u daar niet vertelde wat u wel in België vertelde (NPO1, p. 16). Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische (en Italiaanse) autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Tevens mag verwacht worden dat hij tijdens de ganse asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt. Het feit dat u dit niet deed, toont eens te meer aan dat uw vrees voor vervolging niet aan de realiteit beantwoordt.

"(...)

Gezien het dus niet geloofwaardig is dat P. zijn vader moest opvolgen, laat staan dat hij door zijn weigering werd vervolgd, kan er bijgevolg ook geen sprake zijn van vrees voor vervolging voor u omwille van dit motief.

Daarnaast mag er ook nog gewezen worden op uw eigen vage en weinig doorleefde verklaringen betreffende het incident waarbij de vervolgers van P. naar uw huis kwamen en uw vader benaderden.

Zo kon u niet verklaren waarom deze jongelingen, die P. zochten, wisten waar u woonde. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u hierover bevroeg tijdens het eerste onderhoud op het CGVS antwoordde u: "soms kwam hij naar mij thuis, sommige mensen, die dorpsmensen, waren bevriend met hem en er waren ook sommige die in Auch Road woonden dus ze kenden iedereen daar rond" (NPO1, p. 15). Toen u werd gevraagd of het dan ook mensen waren die u kende, stelde u van niet. Toen u gevraagd werd of ze ook in Auch Road woonden, stelde u gissend: "nee, **misschien** waren het dorpsmensen, het waren jongelingen" (NPO1, p. 15). Later bleef u gissen: "**misschien** vroegen vrienden aan ons, want P. is erg bekend in de buurt en het is daarom **misschien** dat ze dit wisten" (NPO1, p. 15). Ook tijdens het tweede persoonlijke onderhoud gaf u steeds gissende, hypothetische antwoorden op deze vragen (NPO2, p. 16). U wist ook niet wat uw vader zijn reactie was op deze jongelingen (NPO1, p. 15). Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg met hoeveel mensen ze kwamen stelde u eens te meer gissend: "**ik denk**, de manier dat hij het mij vertelde, **ik denk** het waren er misschien 7 of 10, 7 of

10 jongens" (NPO1, p. 16). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u de vraag gesteld waarom ze u wel konden vinden en de grootmoeder van P. niet, waarop u antwoordde dat u **dacht** dat ze niet wisten waar zijn grootmoeder woonde (NPO2, p. 17). Nochtans is het veel logischer dat ze eerst op zoek zouden gaan naar de woonplaats van de grootmoeder van P., dan een meisje – op dat moment niet eens zijn vriendin – dat hij al enkele maanden niet had gezien of gesproken en dat bovendien door niemand in Ughieghudu gekend is. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u hier op wees, stelde u nietszeggend: "ja, dan misschien deden ze dit, mijn huis was dichtbij Igeghudu, nadat we weg waren van de grootmoeders plaats, dan kwamen ze zoeken naar de grootmoeder haar huis" (NPO2, p. 18).

Gezien u bij zo goed als alle vragen die gerelateerd waren aan het incident waarbij de jongelingen naar uw huis kwamen ofwel gissend ofwel naast de kwestie antwoordde, ondermijnen uw verklaringen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en dat van uw partner P..

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u uw land van herkomst, Nigeria, heeft verlaten omwille van vrees voor de dorpsgenoten van uw partner P. omdat hij had geweigerd hoofdpriester te worden in zijn gemeenschap Ughieghudu.

Daarnaast wist u evenmin te overtuigen dat u vervolging diende te vrezen van Lu. en Mar., de mensen die u naar Europa smokkelden.

Vooreerst wordt er gewezen op verklaringen die u en uw partner P. aflegden bij de DVZ die uw angst voor Lu. en Mar. bij voorbaat ernstig ondermijnen.

Jullie legden immers erg opvallende verklaringen af betreffende de redenen waarom jullie niet terug naar Italië zouden willen. Zo verklaarde P. bij de DVZ dat hij niet terug wilde naar Italië omdat er daar veel racisme aanwezig is (verklaring DVZ P., vraag 33). Uzelf verklaarde dan weer bij de DVZ dat u niet terug wilde naar Italië omdat u het daar niet leuk vond (verklaring DVZ, vraag 33). **Het feit dat zowel u als P. in deze context geen enkele melding maakten van de problemen die u beweerde te hebben met Mar. en Lu. ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook ernstig.**

Verder wordt er gewezen op de incoherente en weinig doorleefde verklaringen die u aflegde betreffende het contact met Lu. en Mar..

Zo bleken de verklaringen die u en P. aflegden over jullie reisweg niet altijd consequent. Immers stelde P. bij de DVZ dat jullie geen gebruik maakten van smokkelaars (verklaring DVZ P., vraag 36), maar stelde hij tijdens het eerste onderhoud op het CGVS plots wel met meerdere smokkelaars gereisd te hebben en hier ongeveer 1 miljoen naira voor betaald te hebben (hierna NPOP.1, p. 15). Uzelf stelde bij de DVZ dan weer dat u van Nigeria naar Libië reisde, maar niet wist met welke smokkelaar of hoeveel u betaalde. Van **Libië naar Italië** stelde u dan weer dat er betaald werd, maar dat u **niet wist wie betaalde of hoeveel** en aan wie (verklaring DVZ, vraag 36). Nochtans wist u zeker wie er had betaald en ook hoeveel u diende te betalen voor deze reis – Lu. en Mar., 25000 eur – gezien dit aan de grondslag van uw problemen met Lu. en Mar. ligt. Het feit dat u hen niet vermeldde ondermijnt dan ook meteen de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas op fundamentele wijze.

Verder wordt gewezen op de incoherente en weinig doorleefde verklaringen die u aflegde betreffende uw initiële contact met Lu. en Mar. in Italië alsook hun initiële contact met uw ouders.

U stelde dat u vanuit het kamp van Treviso meeking met Lu. naar zijn huis. De dossierbehandelaar van het CGVS vroeg u hoe Lu. zomaar was kunnen binnenwandelen in het kamp, waarop u stelde dat hij niet binnen was, maar dat hij volgens u een contactpersoon in het kamp had. U had echter geen idee wat de naam van de contactpersoon was (NPO2, p. 23). De dossierbehandelaar vroeg u waarom u dan niet gewoon in het kamp besloot te blijven op dit moment, waarop u antwoordde: "ik wilde niet gaan, maar ik **denk** dat ik T. vertelde over mijn familie en ze vertelde dit aan Lu. en ze vertelde dat ik niet zou komen en dus Lu. belde mijn ouders in Nigeria en bedreigde hen" (NPO2, p. 23). U stelde dat Lu. had gezegd dat als u niet zou komen dat ze gewoon iedereen zouden doden die ze zagen in Nigeria (NPO2, p. 24). De dossierbehandelaar vroeg u hoe u dit te weten kwam, waarop u stelde: "Toen Lu. mijn ouders belde had ik mijn vader zijn telefoon uit het hoofd, ik zocht iemand zijn telefoon en dan heb ik mijn ouders gecontacteerd en dan zei mijn vader dat de persoon die mij van Libië naar Italië bracht hen bedreigde" (NPO2, p. 24). Er werd u gevraagd wat Lu. hen allemaal zei, waarop u stelde: "hij zei, want mijn moeder belde mij, ze zeiden dat ik alles moest geven dat ze wilden, het was T. die al bij Lu. was, het was T. die mij zei dat Lu. zei dat hij had gebeld en dat hij iedereen zou vermoorden die ze zien" (NPO2, p. 24).

De dossierbehandelaar vroeg u om even te herhalen wat u over uw moeder zei en u stelde dat ze u had uitgelegd dat Lu. hen bedreigde en dat u hen moest geven wat ze wilden (NPO2, p. 24). Later werd u ook nog gevraagd hoe het kwam dat Lu. uw ouders kon contacteren. U stelde dat **u dacht** dat het T. was die het nummer gaf, omdat u het had opgeschreven en haar had verteld. Deze verklaringen blijken echter niet overeen te komen met de verklaringen die u aflegde bij eenzelfde vragen tijdens het derde onderhoud op het CGVS. Dit naast het feit dat sommige van bovenstaande verklaringen al intern incoherent bleken – zo was het nu eens u die uw vader belde en hij die u vertelde over de bedreiging van Lu., dan weer was het uw moeder die belde over de bedreiging en nog een andere keer was het T. die u vertelde dat Lu. naar uw ouders had gebeld. Zo werd u opnieuw gevraagd hoe Lu. aan het telefoonnummer van uw ouders kwam en u stelde dat het T. was die het aan hem gaf. Wanneer u werd gevraagd hoe T. aan dit nummer kwam stelde u dat u het had neergeschreven en dat ze het gewoon nam omdat jullie dezelfde kamer deelden (NPO3, p. 9). Vervolgens stelde u dat T. u had verteld dat Lu. enkele jongens had gebeld en dat ze naar uw ouders moesten gaan en dat ze daar iedereen die ze zagen moesten doden (NPO3, p. 9). Toen de dossierbehandelaar u vervolgens vroeg of Lu. nu uw ouders of enkele jongens opbelde antwoordde u: “T. vertelde mij dat hij naar enkele jongens belde en **misschien** dat hij ook belde naar mijn ouders, want mijn moeder belde mij op de telefoon van het kamp en ze was aan het huilen en zei dat alles wat hij me vroeg, dat ik dit moest doen” (NPO3, p. 9). De dossierbehandelaar vroeg u vervolgens waarom ze aan het huilen was waarop u antwoordde: “ze hadden haar bedreigd in haar huis, **ik denk** dat ze bedreigd was” (NPO3, p. 9). Vervolgens stelde u dat ze via de telefoon bedreigd was door Lu. (NPO3, p. 9). Toen u vervolgens werd gevraagd wat Lu. precies tegen uw moeder vertelde, stelde u vaagweg: “ze vertelde mij dit niet, ze vertelde mij gewoon dat Lu. haar bedreigde, hetgeen wat waarschijnlijk op haar lever lag, 90 procent van de mensen in Nigeria zijn cultists en **ik denk, ik weet het niet**” (NPO3, p. 10). Gezien u niet in staat was om eenduidige verklaringen af te leggen – en u vaak aan het gissen was – over hoe T. het telefoonnummer van uw ouders bemachtigde, wie u dan wel vertelde over de bedreiging van Lu. en wat de aard van de bedreiging van Lu. was komen uw verklaringen dan ook niet geloofwaardig over. Gezien u de bedreigingen niet geloofwaardig weet over te brengen is het ook niet geloofwaardig dat u het kamp zou verlaten hebben en met Lu. zou meegegaan zijn, daar er geen reden was voor u om dit te doen. Bijgevolg wordt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas ook weer verder ondermijnd.

Ook wordt nog gewezen op de incoherente verklaringen betreffende het contact met Lu. terwijl u verbleef in het kamp van Varese – wat u er uiteindelijk toe aanzette om Italië te verlaten en naar België te komen.

Immers had u initieel tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS gesteld dat Lu. u persoonlijk had bedreigd nadat u Lu. en Mar. had aangegeven bij de politie (NPO1, p. 14), maar iets later verklaarde u plots dat enkel uw ouders nog door Lu. en Mar. werden gecontacteerd (NPO1, p. 21). Tijdens het derde onderhoud bevestigde u deze laatste verklaring initieel (NPO3, p. 18) om vervolgens toch weer te stellen dat het specifieke incident dat u aanzette om naar België te komen was “toen ik Lu. de laatste keer zag, hij zag mij en hij zei dat ik moest komen en dat ik voor hem moest werken” (NPO3, p. 19). Het feit dat u geen eenduidige verklaringen aflegde over de reden waarom u uiteindelijk Italië verliet voor België ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Gezien uw verklaringen betreffende het contact met Lu. en Mar. dermate incoherent en weinig doorleefd bleken, worden er ernstige vraagtekens geplaatst bij het beweerde contact met Lu. en Mar.. Bijgevolg ook bij de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging, gezien er zonder geloofwaardig contact, geen vrees voor vervolging kan zijn.

In deze context mag ook gewezen worden op de vage verklaringen die u aflegde betreffende enkele sleutelfiguren binnen uw vervolgingsverhaal te Italië. Zo werd u gevraagd naar de volledige namen van Lu. en Mar. tijdens het tweede onderhoud. Bij Lu. **dacht u** dat hij Lu.J. heette, bij Mar. wist u het niet, al stelde u wel dat u haar ook mama I. noemde (NPO2, p. 23). Ook van T. wist u enkel de voornaam, ondanks het feit dat jullie wel een vriendschappelijke band opbouwden en ook een tijd hebben samengewoond (NPO1, p. 13; NPO2, p. 23). Verder had Lu. een contactpersoon in het vluchtelingenkamp waarvan u ook de naam wist (NPO2, p. 23). Ook de naam van de vrouw die jullie onderdak gaf in Novara wist u niet (NPO3, p. 12). De vrouw waar u later naartoe werd gestuurd in Cantu noemde u gewoon F. Madam (NPO3, p. 13). Van de man en zijn vriendin waarbij u in Brescia inwoonde wist u eveneens de naam niet (NPO3, p. 14). Van de vrouw waarmee u samenwerkte en die u ook bij u woonde, H., kon u ook enkel de voornaam zeggen (NPO3, p.14). Toen u terugkeerde naar Cantu trok u in bij een vrouw waarvan u enkel wist dat ze van Ghana was, u noemde haar Ghana woman. Er woonde hier ook nog een kind en de broer van de Ghana woman, wiens namen u ook niet kende, ondanks het feit dat u daar zeven à acht maanden verbleef (NPO3, p. 15-16).

Het feit dat u zo vaak bleef over een hele reeks aan sleutelfiguren – waaronder Lu. en Mar., uw vervolgers – binnen uw verhaal, tast het doorleefde en dus geloofwaardige - karakter van uw verhaal nog verder aan.

Verder bleek ook uw gedrag niet in overeenstemming met wat verwacht kan worden van iemand die zich in de posities bevond waarin u zich bevond.

Zo wordt gewezen op uw gedrag toen u voor het eerst in Italië arriveerde.

Vooreerst mag hier worden opgemerkt dat u alweer inconsequente verklaringen aflegde, ditmaal betreffende uw asielaanvraag bij aankomst in Italië. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u een VIB indiende op 25 juni 2016, maar dat er na bijna twee jaar nog geen besluit was genomen (verklaring DVZ, vraag 22). Toen u tijdens het tweede onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u een asielaanvraag indiende toen u aankwam in het kamp van Treviso antwoordde u vaagweg: “niet echt, ik denk, misschien, ja” (NPO2, p. 23). U stelde dat u geen interview kreeg omdat u hiervoor al door Lu. werd opgehaald. Tijdens het derde onderhoud antwoordde u dan weer overtuigd “nee” toen u opnieuw werd gevraagd of u een asielaanvraag indiende in Treviso (NPO3, p. 8). De dossierbehandelaar op het CGVS vroeg u vervolgens of u geen hulp vroeg aan de maatschappelijke assistenten om asiel aan te vragen. U stelde echter van niet (NPO3, p. 8). Nochtans kan van iemand die zijn land van herkomst ontvlucht uit vrees voor vervolging verwacht worden dat deze het nodige doet om bescherming te zoeken. Het feit dat er maatschappelijke assistenten aanwezig waren, maar u hen geen hulp vroeg blijkt dan ook een verdere negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder wordt er ook op gewezen dat u nooit geld heeft gevraagd aan uw relatief welgestelde ouders – ze bouwden hun eigen huis, zowel u als uw broers en zussen kregen de mogelijkheid om te studeren (NPO2, p.5;7-8) – om te helpen uw schulden aan Lu. en Mar. af te betalen. Gevraagd waarom u dit niet deed, stelde u: “ik weet het niet” (NPO3, p. 10). Dit frappeert ten eerste, gezien u verklaarde dat Lu. en Mar. enkel geïnteresseerd waren in het geld (NPO3, p. 16) en dat uw problemen dus opgelost zouden zijn eens het geld betaald was. Er kan dan ook verwacht worden van iemand die daadwerkelijk in de preciaire situatie zit waar ze in de prostitutie wordt gedwongen om schulden af te betalen, maar wel relatief welgestelde ouders heeft waarmee ze bovendien contact onderhoudt, dat deze op zijn minst zou vragen aan haar ouders om haar te helpen. Het feit dat u dit niet deed, komt dan ook niet doorleefd over en haalt de geloofwaardigheid van uw verhaal verder onderuit.

Ook uw interactie met de politie nadat u in het kamp van Varese kwam is niet in proportie met de ernst van de door u beschreven situatie. Zo stelde u wel dat u naar de politie ging en dat u hen alles uitlegde over Lu. en Mar., maar stelde u ook dat u Lu. bleef zien rondom het kamp (NPO3, p. 17). U had geen idee wat er met Mar. gebeurde. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u tijdens het derde onderhoud vroeg of u niet naar de politie ging om te vragen wat er met het onderzoek gebeurde, stelde u van niet (NPO3, p. 18). Gevraagd waarom niet was uw antwoord: “ik ging maar een keer” (NPO3, p. 18). Gevraagd of u nog andere zaken deed om dit probleem op te lossen stelde u dat u met een man van het kamp praatte, D., en hij vertelde u dat u niet bang moest zijn (NPO3, p. 18). Het feit dat u hiernaast niets ondernam, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verhaal eens te meer. Indien het immers daadwerkelijk zo was dat Lu. - de man waaraan u geld verschuldigd was en die u in de prostitutie dwong om uw schulden af te betalen – frequent in de buurt van uw opvangkamp rondwaarde dan is het minste dat verwacht kan worden dat u nogmaals naar de politie zou gaan. Des te meer gezien u wist wat zijn Facebook-account (NPO3, p. 19) was en wat zijn thuisadres was (NPO3, pp. 10-11) en hij dus erg gemakkelijk te traceren was voor de politie.

Het gedrag dat u in verschillende fasen van uw vervolgingsverhaal tentoonspreidde – dat u geen asiel aanvraagde bij aankomst ondanks de aanwezigheid van hulpverleners, dat u geen hulp vroeg aan uw ouders ondanks hun goede financiële status en dat u geen interesse toonde in het politieonderzoek naar Lu. en Mar. - haalt nog maar eens de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit.

Verder wordt nog gewezen op het bestaan van twee Facebookpagina's die naar alle waarschijnlijkheid aan u en P. toebehoren (zie administratief dossier). Hieruit blijkt dat jullie vijf jaar geleden gewoon contact hadden – op een moment dat u nochtans vastzat in het prostitutienetwerk en naar eigen verklaring geen contact had met P.; P. zat op dat moment overigens nog vast in Libië (NPO P. 1, p. 14-15).

Het feit dat jullie gewoon reageerden op elkaars Facebookpagina op een moment dat u verstrengeld zat in een prostitutienetwerk en P. gevangen zat in Libië ondermijnt dan ook verder jullie algemene geloofwaardigheid.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst, Nigeria, Lu. en Mar. – de smokkelaars die u naar Europa brachten – dient te vrezen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat er in Nigeria een federale organisatie is die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP) (zie administratief dossier). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft.

Wat betreft uw vrees in hoofde van uw zoon P. Junior en uw ongeboren kind wordt opgemerkt dat u niets anders vreest dan datgene wat uzelf vreest (NPO3, p. 23). Van uw eigen vrees werd echter reeds vastgesteld dat ze niet geloofwaardig is.

Wat betreft de documenten die u voorlegde – een nationaliteitsbewijs uit Italië, de geboorteakte van uw zoon P. Junior, een attest dat aangeeft dat u zwanger bent en enkele foto's – dient te worden opgemerkt dat deze geen verandering brengen in bovenstaande beoordeling. Het **nationaliteitsbewijs** toont in het beste geval uw identiteit aan – die hier niet in twijfel wordt getrokken. Het **attest van zwangerschap en de geboorteakte** oefenen ook geen invloed uit op bovenstaande beoordeling. Wat betreft de foto's dient er op gewezen te worden dat een foto een gemakkelijk te ensceneren momentopname betreft. De **verschillende foto's** tonen – volgens u – uzelf met Happy, F. – twee meisjes waarmee u in de prostitutie zat – en Lu. en Mar.. Dit kan echter op geen enkele manier geverifieerd worden. Bovendien mag er op gewezen worden dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit niet het geval is. De briefwisseling met het Sociaal Huis Zutendaal die uw raadvrouw doorstuurde waarin staat dat u heeft aangegeven aan het Sociaal Huis dat er een behandeling werd opgestart, werd hogerop reeds besproken. Er kan nog worden gewezen op het feit dat u tijdens uw verschillende onderhouds op het CGVS zelf nooit gewag heeft gemaakt van psychologische problemen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 9 december 2021 en 7 maart 2022. Tijdens uw laatste persoonlijke onderhoud gaf u enkele opmerkingen mee betreffende de notities van het eerste onderhoud. Namelijk dat uw vader een koelkasthersteller was - geen ingenieur, dat P. niet bij u was toen u hem belde nadat zijn vader stierf, dat u les aan het geven was bij een leerling thuis toen de jongelingen naar uw vader zijn huis kwamen en dat geweren niet legaal zijn in Nigeria, maar dat dit voor de cultists niet uitmaakt omdat de politie er niets aan doet als ze dit bijhebben. Deze opmerkingen veranderen echter niets aan de beoordeling van VIB.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Nigeria kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie 'COI Focus Nigeria. Situation sécuritaire dans le nord-est' van 20 november 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_nigeria_situation_securitaire_au_nord-est_20201120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), duidelijk blijkt dat Boko Haram sinds 2018 terrein heeft verloren in Nigeria. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, waar de veiligheidssituatie instabiel blijft vanwege de strijd tussen Boko Haram en de veiligheidstroepen.

Dit vooral in de staat Borno, waar de bevolking nog steeds wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen gepleegd door Boko Haram, maar evengoed door wandaden gepleegd door de veiligheidstroepen en militias. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden getroffen, maar dit in veel mindere mate. De rest van Nigeria blijft over het algemeen echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in Edo state te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Edo state actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de navolgende schendingen:

"- **Artikel 1, A (2)** van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève),

-**Schending van artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen**

-**Schending van artikels 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 49, 57/6, 57/6/3 Vreemdelingenwet** gelezen in samenhang met artikel 33 et 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 29, 30, 32 et 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)

-**Schending artikel 4 en 24 van het Handvest voor de Grondrechten van de EU en artikel 22 Grondwet**

-**Schending van artikel 6 EVRM**".

Verzoekers ontwikkelen het middel als volgt:

"[...]

I. KWETSBAAR PROFIEL VAN VERZOEKERS NIET IN ACHT GENOMEN

Van meet af aan heeft ondergetekende verwerende partij attent gemaakt op het bijzonder kwetsbaar karakter van verzoekers.

Verzoekers werden meermaals aan een nieuwe sociaal dossierbeheerder overgedragen lopende hun traject, en verhuisden tevens van een opvangcentrum naar een sociale woonst.

De continuïteit in de begeleiding liep mank ingevolge de vele wissels.

Ondanks herhaald aandringen aangaande de noodzaak van een psychologische begeleiding voor verzoekers, bleef deze vraag lang dode letter.

Pas na verloop van tijd werd er een aanmelding gedaan bij SOLENTA

Echter zou de begeleiding ingevolge de covid uitbraak weer stilgelegd worden en niet meer opgestart worden.

Uit de communicatie blijkt dat de opstart van psychologische begeleiding bevestigd wordt door de sociaal assistente.

Er werd meermaals aangedrongen op het uitreiken van een attest doch zonder succes

Verzoekster heeft nochtans uitgebreid gewag gemaakt van haar traumatiserende ervaringen in Italië

Zij raakte gescheiden van verzoeker op de vlucht uit Nigeria

In Italië werd zij gedwongen zich te prostitueren.

Deze vrouwenhandel was in handen van Nigerianen die deel uitmaakten van broederschappen (cultist groups)

Verzoekster gaf te kennen dat haar familie telefonisch meermaals bedreigd was door het Nigeriaans koppel voor wie zij zich moest prostitueren.

Verzoekster is lange tijd aan bijzonder veel stress blootgesteld geweest, met vanzelfsprekend grote repercussies op haar psychisch welzijn.

De psychische kwetsbaarheid van verzoekster is evenwel niet in rekening gebracht in weerwil van de voorgelegde communicatie

Naast de jongvolwassen leeftijd van verzoekers dient ook hun psychische kwetsbaarheid- zoals hierboven in detail uiteengezet - in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van de bewijslasten geloofwaardigheid

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt hieromtrent: [...]

Dit artikel vormt een belangrijke wettelijke bepaling die - in overeenstemming met de Herschikte Kwalificatierichtlijn - de asielinstanties verplicht om bij de beoordeling van de asielaanvraag, ook rekening te houden met het profiel van de asielzoeker. Dit impliceert bijvoorbeeld dat rekening gehouden dient te worden met het feit dat een asielzoeker ernstige psychische problemen heeft ten gevolge van bijvoorbeeld foltering of verkrachting.

De verplichting voor verwerende partij om de kwetsbaarheid in overweging te nemen tijdens het asielinterview is expliciet opgenomen in het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS: [...]

Maar ook bij de beoordeling van de asielaanvraag dient dit principe in overweging te worden genomen: [...]

Dit is in casu niet gebeurd.

III. MBT DE BEOORDELING VAN DE GELOOFWAARDIGHEID VAN VERZOEKERS

Verwerende partij acht verzoekers niet geloofwaardig en verwijst hiervoor naar navolgende elementen.

2.1 Gedrag van verzoeker niet in overeenstemming met de ernst van de beschreven situatie

Verwerende partij verwijt verzoeker niets te hebben ondernomen om zijn vader niet te moeten opvolgen Dergelijke analyse gaat kort door de bocht

Verzoeker was minderjarig ten tijde van de feiten.

Hij kon onmogelijk aangifte doen bij de politie, omwille van de culturele eigenheid van zijn gemeenschap.

*Aangifte doen bij de politie **door een minderjarige van een oudere als zijn eigen vader**, die bovendien een bijzonder respect geniet binnen de gemeenschap, is volstrekt roekeloos en wordt maatschappelijk niet aanvaard*

Politiediensten weigeren hieraan gevolg te geven gezien het respect dat cultureel aan de persoon van de oudere verschuldigd is.

Verzoeker wordt verweten zijn moeder niet te hebben vervoegd ten tijde van haar vertrek

Verzoeker besepte dat indien hij vertrok, hij zou gezocht worden.

Tezelfdertijd kon hij niet geloven dat hij in geval van weigering zou gefolterd worden. Hij kon zich dit scenario niet voor mogelijk houden. Hij achtte de waarschuwingen van bepaalde dorpsgenoten overdreven.

Onterecht.

Verzoeker kon onmogelijk de hulp van zijn moeder invoeren, nu het verzet een verzet tegen de hele gemeenschap inhield waartegen een individu niet opgewassen is, in het bijzonder een vrouw niet

Reden waarom er voor verzoeker zijn moeder niets anders opzat dan te vertrekken en haar leven achter te laten.

Bovendien was verzoeker zijn moeder zoals hij ook tijdens het eerste gehoor verklaarde, ernstig ziek.

Zij is psychisch ziek, zwak en niet opgewassen tegen de gemeenschap.

Verzoeker bracht de hospitalisatiekaart bij waaruit blijkt dat zij geen goede gezondheid kende. Deze wordt onterecht niet in rekening gebracht door verwerende partij

Verzoeker kon zijn eigen vader gezien dienst machtige positie, onmogelijk formeel in kennis stellen van zijn weigering.

Verzoeker zijn weigering houdt een fundamentele afwijzing in van zijn eigen gemeenschap.

Ongehoorzaamheid wordt niet aanvaard door de gemeenschap.

Zijn moeder, ofschoon zij de praktijken afkeurde, kon behalve aandringen opdat haar zoon zijn vader niet zou opvolgen, finaal niet anders dan zelf de gemeenschap verlaten

Verzoeker kon na het overlijden van zijn vader niet vertrekken om reden dat hij de begrafenis en de nalatenschap van zijn vader moest regelen.

Deze taak kwam hem toe en hij kon zich hier niet zomaar aan onttrekken nu dit indruist tegen de traditie en de cultuur

In verzoeker zijn cultuur is het van groot belang om de naaste te kunnen begraven zonder dat het lichaam geschonden wordt.

Dit is een traditie waaraan zeer hard vastgehouden wordt

De dood symboliseert de overgang van de ziel uit het lichaam naar een spirituele wereld.

De ouderen zoals de vader van verzoeker, worden in de Edo gemeenschap in hun dorp begraven.

Verzoeker begroef zijn vader in de kamer van diens huis.

Indien dit niet gebeurt, getuigt dit volgens de gemeenschap van een gebrek aan respect. Tevens vormt dit een taboe.

Verwerende partij verwijt verzoeker inertie na de foltering, en stelt dat deze niet in overeenstemming was met wat mag verwacht worden van iemand in dergelijke situatie

De bestreden beslissing is doorspekt met subjectieve overwegingen, persoonlijke stellingnames.

Het is bijzonder gevaarlijk om aan bepaalde feiten bepaald gedrag te koppelen nu bewezen is dat stereotiep denkgedrag slachtoffers vaak oneer aandoet

Zo werd door politiediensten aan slachtoffers van seksueel geweld vaak gevraagd of ze getracht hadden zich te verweren, of nog of ze om hulp hadden geroepen, terwijl uit wetenschappelijk onderzoek is gebleken dat dergelijke slachtoffers juist vaak niet om hulp durven roepen noch zich durven te verzetten uit angst om nog meer geweld te moeten ondergaan.

Eenzelfde redenering gaat in casu op.

Verwerende partij verstrekt van eigen persoonlijke assumpties, om vervolgens het gedrag dat daar niet aan beantwoordt af te wijzen als ongeloofwaardig

Daarbij gaat verwerende partij voorbij aan de documenten die werden bijgebracht

Verzoeker heeft een medisch attest voorgelegd dat bevestigt dat zijn lichaam brandwonden vertoont

EN dat bevestigt dat deze overeenstemmen met het relaas van verzoeker over de oorzaak ervan.

Verwerende partij kan dit onmogelijk zonder meer naast zich neerleggen.

Dit attest is bijzonder relevant aangezien in Nigeria dergelijke praktijken, zoals ook de initiatiepraktijken van de Poro genootschap waarbij verwondingen worden aangebracht aan het lichaam beantwoorden aan de definitie van foltering wegens de enorme fysieke pijn en de enorme psychische angst bij het slachtoffer (UNMIL, An assessment of human right issues emanating from traditional practices in Liberia,, december 2015, [URL])

De vervolging van deze praktijken door de Liberiaanse overheid blijft dode letter in de praktijk omwille van de overtuiging dat de praktijken beschouwd worden als deel van de nationale cultuur en traditie. Straffeloosheid heerst, ook al zijn bepaalde praktijken bij wet verboden waaronder gedwongen recruitering. (UNMIL [URL])

Het medisch getuigschrift is bijgevolg een zeer belangrijk element in de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeker nu het een begin van bewijs van foltering of een onmenselijke behandeling levert in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker is ingebed in zijn cultuur, en kon hieruit niet ontsnappen op rationele wijze door klachtneerlegging. Een intern vluchtalternatief was er evenmin nu men hem onvermijdelijk op ehet spoor zou komen

Het vormt juist de bevestiging van het feit dat in dorpen zoals deze van verzoeker, er geen ontsnappen is aan het lot dat de gemeenschap in zijn handen legt. De gemeenschap is allesbepalend, en culturele tradities gelden er op absolute wijze, hebben bijna kracht van wet, ofschoon bepaalde gebruiken zoals het brengen van menselijke offers officieel verboden is.

Het betreft een parallelle realiteit, waar verzoeker als oudste zoon niet uit ontsnappen kon tenzij hij zijn land zou verlaten.

Zijn verzet heeft verzoeker moeten bekopen met foltering, opsluiting en doodsangsten.

2.2 Vage en inconsistente verklaringen van verzoeker over essentiële details binnen het vervolgingsverhaal

De verklaringen van verzoeker aangaande de voodoo gemeenschap zijn coherent, inhoudelijk correct en doorleefd

Verzoeker kan tijdens de twee gehoren zeer veel "insiderinformatie" verstrekken over de leefwereld hiervan zoals over de organisatie van de gemeenschap en de taken van zijn vader als hoofdpiester

De informatie de verzoeker gedurende uren interview verstrekt heeft, wordt niet afdoende in acht genomen.

Verzoeker wist wel degelijk te vertellen over de hiërarchie / functies, de ceremonies, over de ogwa, het Igue festival

Verwerende partij stelt wel dat hij niet afdoende kan vertellen over de ceremonies en riten.

Daarbij dient in acht te worden genomen dat verzoeker door zijn vader werd opgeleid om zich voor te bereiden op zijn taak als hoofdpriester na het overlijden van zijn vader.

De vorming was geenszins voltooid toen zijn vader kwam te overlijden.

Verzoeker heeft de functie nadien nooit uitgeoefend, zodat er van hem niet kan verwacht worden dat hij even gedetailleerd kan vertellen als wanneer hij daadwerkelijk de functie zou hebben uitgeoefend.

Verwerende partij gaat voorbij aan het profiel van verzoeker als minderjarige ongeletterde jongen met een rurale achtergrond bij de beoordeling van de geloofwaardigheid

Zijn kennisniveau valt hierdoor lager uit dan verwerende partij wil aanvaarden.

De analyse van verwerende partij is geenszins op maat van het profiel van verzoeker. De standaarden ter beoordeling van de geloofwaardigheid liggen te hoog .

Verwerende partij haspelt de zaken door mekaar.

Verzoeker heeft nooit verklaard dat hij aanwezig was bij het offeren van mensen.

Hij wist hier wel van, via zijn moeder, omdat zij hem hierover had verteld

Tevens zag verzoeker schedels liggen in de 'ogwa', de geheime kamer, doch nooit was hij present tijdens het offermoment zelf!

Verzoeker zijn moeder heeft hem ingelicht over het offerritueel teneinde haar zoon te overtuigen om zijn vader niet op te volgen .

Verzoeker zijn moeder heeft nooit **in detail** over de offers verteld, dit is nergens terug te vinden in de notities. Als buitenstaander kon zij niet deelnemen, doch als echtgenote van verzoeker zijn vader wist zij bepaalde zaken, die zij vervolgens aan haar zoon doorgaf.

Verzoeker deelde tijdens zijn onderhoud mee dat de belangrijkste figuren met hun titel werden aangesproken en niet met hun naam, vandaar dat hij de namen niet kon opgeven.

Toch wordt dit verzoeker verweten als een gebrek aan kennis ?!

Verzoekster sprak in haar eerste onderhoud over het feit dat verzoeker "ze" had gezien in de "priest room"

Echter laat verwerende partij na om het antwoord te verduidelijken

Immers sprak verzoekster niet over de deelnemers aan de rite, dan wel doelde zij op de schedels die in de ogwa lagen !

Verwerende partij had verzoekster moeten bevragen over de betekenis van "ze" , doch liet dit na , om vervolgens op zeer vooringenomen wijze hieraan een betekenis te geven die niet strookt met de verklaring van verzoeker.

Dergelijke handelwijze is onjuist.

Op geen enkel ogenblik zijn verzoekers met vermeende tegenstrijdigheden geconfronteerd geweest niettegenstaande verwerende partij een onderzoekplicht heeft ten gronde en daarbij de principes van de tegenspraak dient te respecteren.

Verwerende partij geeft overigens zelf aan dat de broederschap een geheim karakter kent, zodat veel informatie niet gedeeld werd.

Verzoeker wordt verweten geen antwoord te kunnen geven op de vraag naar de plaatsopvolger nu hij er niet meer is.

Nochtans vertelde verzoeker dat als hij dood zou zijn, P. junior het zou moeten overnemen (NOTITIES VAN HET PERSOONLIJK ONDERHOUD 2 pag 17/26)

Of nonkels ook als hoofdpriester kunnen aangesteld worden, is hem niet bekend, zoals hij eerlijk heeft verklaard.

Verzoeker was minderjarig op dat moment. Hij heeft nooit geïnformeerd naar de huidige opvolger, indien die er is.

Verzoeker wordt een gebrek aan interesse verweten over de nasleep van zijn vervolging nu hij niet zou geïnformeerd hebben naar de huidige situatie in zijn dorp

Verzoeker kent een grote lijdensdruk zoals eerder toegelicht. Gesprekken met zijn moeder over de vervolging ervoer hij als te belastend en bijzonder stressvol

Bovendien is zijn moeder ernstig ziek zodat hij haar evenmin wilde belasten met dergelijke gesprekken.

Dit verklaart waarom verzoeker hier tijdens zijn tweede gehoor niets over wist te vertellen.

Uit de woordenschat van verzoeker blijkt bovendien dat zijn taalgebruik zeer "arm" is. De antwoorden zijn vaak zeer kort, gefragmenteerd en opvallend onsamenvattend. Verwijzingen naar feesten , functies of plaatsnamen die hij vernoemt, worden vaak moeilijk begrepen door verwerende partij. Zelf kan hij ze niet noteren wanneer hem gevraagd wordt de naam te noteren...

De antwoorden van verzoeker zoals neergeschreven in het verslag, vertonen vaak geen samenhang zodat een grote voorzichtigheid aan de dag moet gelegd worden bij de interpretatie ervan.

Het komt verwerende partij toe om de verzoeker rekening houdend met zijn concreet profiel en zijn in casu beperkte mogelijkheden, afdoende en op diens niveau te bevragen, hetgeen nagelaten werd op essentiële onderdelen van zijn relaas.

Het onsamenhangend/ gefragmenteerd karakter van het relaas van in het bijzonder verzoeker weerspiegelt een gebrek aan kennis van de Engelse taal, evenals een onderliggende psychische problematiek gekenmerkt door bijzonder veel stress, en bijgevolg een bijzonder grote kwetsbaarheid, die echter niet is gediagnostiseerd geweest bij gebrek aan juiste hulpverlening.

2.3 Gebrek aan doorleefde verklaringen van verzoekster over de vervolgers van verzoeker

Verwerende partij verwijt verzoekster een gebrek aan doorleefdheid in haar relaas aangaande de vervolgers van P. toen zij naar haar huis kwamen

Het herhaaldelijk gebruik van het woord "misschien" overtuigt verwerende partij niet.

Verwerende partij gaat hier voorbij aan het feit dat verzoekster geen deel uitmaakte van de gemeenschap van verzoeker en niet in hetzelfde dorp woonde!

Zij vormde een buitenstaander en werd geconfronteerd met geweld ingevolge de problemen van haar partner.

Verzoekster laat zich bijgevolg effectief voorzichtig uit in het beantwoorden van vragen waarop zij het antwoord niet met zekerheid kent. Zoals de vraag waarom de achtervolgers haar wel konden vinden en de grootmoeder niet..

Verzoekster kende de vervolgers niet en wist bijgevolg niet wie ze waren en stelde dat het jongelingen waren, waarna zij voorzichtig toevoegde dat het 'misschien' dorpsmensen waren Dit kan haar onmogelijk verweten worden.

2.5 Beweerd gebrek aan doorleefdheid van de verklaring van verzoekster aangaande de vervolging door Lu. en Mar.

De verklaringen van verzoekster zouden een gebrek aan doorleefdheid vertonen en niet consistent zijn om te besluiten tot een gebrek aan overtuigingskracht.

Niets is minder waar

Verzoekster is maar liefst drie maal opgeroepen om haar relaas te brengen

Gedurende uren heeft zij oeverloos in detail verteld over haar wedervaren in Italië.

Bedachtzame aarzelingen aangaande aspecten waarover zij geen zekerheid had, kunnen onmogelijk aan verzoekster verweten worden. De eerlijkheid die zij aan de dag legt door onverholen aan te geven dat zij soms haar persoonlijke visie weergeeft (zoals de vraag hoe Lu. haar ouders konden contacteren) omdat zij geen uitsluitsel kan geven over de exacte gang van zaken, nu deze andere personen betreft, en zij onmogelijk met zekerheid over de handelwijze van derden kan spreken wanneer zij niet betrokken was hierbij noch aanwezig was op dat moment.

Het is dan ook verbazingwekkend te lezen dat verzoekster een gebrek aan doorleefdheid aan de dag zou leggen en haar gedrag niet in overeenstemming zou zijn met het te verwachten gedrag van iemand in haar positie

Waarbij de vraag zich meteen stelt welk gedrag dat dan wel mag zijn .

Verwerende partij stapelt assumptie op assumptie, laaft zich aan aannames en gebruikt theoretische standaarden die een faire analyse die rekening houdt met het profiel van verzoekster, in de weg staan.

Verzoekster kent een bijzonder kwetsbaar karakter waarover eerder reeds werd bericht. Haar mentale toestand affecteert onvermijdelijk de manier waarop zij haar relaas brengt.

Verzoekster werd in Italië gedwongen om vingerafdrukken te geven en ontving een tijdelijke bescherming van zes maanden.

Deze bescherming getuigt van het bijzonder kwetsbaar karakter van verzoekster, omwille van de traumatiserende ervaringen in Italië doorstaan.

Hiervan is opvallend genoeg niets terug te vinden in de bestreden beslissing?!

Verwerende partij verwijst tot slot naar 2 facebook pagina's doch kan niet stellen dat deze met zekerheid aan verzoekers toebehoren!

Verzoekers hebben op geen enkel ogenblik kennis gekregen van deze informatie, noch hebben zij de FB pagina's voorgelegd gekregen tijdens de vele gehoren

Dergelijke wijze van bewijsvoering ontbeert elke tegenspraak en kan bijgevolg niet weerhouden worden nu dit een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

III. MBT DE BEWIJSLAST

Getraumatiseerde asielzoekers zoals verzoekers vertonen een bijzondere kwetsbaarheid met gevolgen voor de bewijslast en de geloofwaardigheid

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf.

Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

Artikel 48/7 Vw voorziet evenwel in een omkering van de bewijslast.

[...]

In deze dient ook verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM, R.C. t. Zweden. Ook in deze zaak oordeelde het Hof dat de autoriteiten beroep hadden kunnen doen op een expert, indien zij het neergelegde medische attest welke foltering vaststelde, wensten te weerleggen. Zie ook in die zin : CCE, arrest nr. 115957, 18 december 2013, §7.5.b.I

Het medisch getuigschrift dat neerligt levert zoals hierboven in detail uiteengezet, een begin van bewijs dat aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast.

Ingevolge hiervan verschuift de bewijslast naar verwerende partij waarbij zij dient aan te tonen dat de vervolging of schade zich in de toekomst niet meer zal voordoen.

Dienvolgens miskent verwerende partij artikel 48/7 Vw.

IV. SUBSIDIAIRE BESCHERMING

Verwerende partij is geenszins nagegaan of een terugkeer naar Nigeria van verzoekers rekening houdend met hun concreet profiel, een onmenselijke behandeling en dus een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

De mogelijkheid tot terugkeer werd niet onderzocht in casu

Een goed begrip van de volledige familiaal- socio-economische leefomgeving van verzoekers is van cruciaal belang voor een terdege beoordeling van de risico's in hoofde van verzoeker in geval van een terugkeer naar Liberia.

Op grond van het dossier van verzoekers staat vast dat zij afkomstig zijn uit een landelijk milieu dat de tradities nog bijzonder sterk aanhangt.

Verzoeker zijn vader is overleden, zijn moeder lang geleden vertrokken en hertrouwd. Ook zijn grootmoeder is inmiddels komen te overlijden, zodat de vraag zich stelt op welk netwerk verzoeker kan terugvallen? In Nigeria is het van groot belang om sociale bescherming te genieten, en maakt de gemeenschap een bijzonder belangrijk gegeven uit.

Verzoeker was bijzonder jong, nog minderjarig, ten tijde van de feiten, hij heeft geen professionele ervaring opgedaan en is volstrekt analfabeet

Deze parameter is van belang, immers heeft de mate van scholing grote implicaties op het bevattingsvermogen van de asielzoeker en diens mogelijkheden/capaciteiten om een relaas te brengen, en dus ook voor de manier waarop het gehoor dient gevoerd te worden.

Deze parameter is niet voldoende in acht genomen door verwerende partij tijdens het gehoor, noch in de beoordeling .

Bovendien blijkt uit de geboren dat verwerende partij er initieel van uitging dat verzoeker geschoold was. Ter illustratie , verwerende partij raagt meermaals om bepaalde benamingen op te schrijven of nog om de hiërarchie te tekenen waarna blijkt dat verzoeker dat niet kan

Verzoekster kent evenmin noemenswaardige professionele ervaring . Zij was geen leerkracht zoals verwerende partij verkeerdelijk stelt, dan wel gaf zij soms privéles aan schoolkinderen, zoals in de opmerkingen werd geformuleerd (terug te vinden onderaan de bestreden beslissing).

Bovendien is verzoekster momenteel zwanger van haar tweede kindje en staat op bevallen. De belangen van de minderjarige zijn in deze niet afdoende in acht genomen door verwerende partij.

Verwerende partij heeft een volle onderzoeksbevoegdheid doch liet zoals hierboven uiteengezet, belangrijke aspecten van verzoekers buiten beschouwing.

Bijgevolg komt het gepast voor om minstens het dossier terug te zenden naar het CGVS voor aanvullend onderzoek.

Het is aan de verwerende partij om de vraagstelling te bepalen. Deze was niet afdoend noch exhaustief. Dergelijke handelwijze druist in tegen de kernopdracht van verwerende partij om een gedegen onderzoek te voeren naar de ingeroepen asielmotieven en het risico op ernstige schade en een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer.

De RVV wees er terecht op dat zelfs indien er twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de verzoeker, dit geen afbreuk doet aan de noodzaak om het bestaan van een vrees voor vervolging nader te onderzoeken. Deze vrees kan ondanks de twijfel voldoende worden aangetoond door elementen van de zaak die als vaststaand worden beschouwd.

In dit geval is de twijfel in het voordeel van de aanvrager. (Zie CCE, arresten n° 232 640 van 14 februari 2020, n° 237 341 van 23 juni 2020 en n° 245 015 van 27 november 2020)

2.6 Getraumatiseerde asielzoekers zoals verzoekers vertonen een bijzondere kwetsbaarheid die impact heeft op de weergave van het asielrelaas

Verzoekers kennen een bijzondere kwetsbaarheid die blootgelegd wordt door het relaas zelf evenals de communicatie tussen ondergetekende en het opvangcentrum;

De mentale gezondheidstoestand heeft een impact op de geschiktheid om een geloofwaardig en coherent asielrelaas aan te brengen.

In de psychologische literatuur betreffende de impact van trauma op het geheugen werd inmiddels namelijk aangetoond dat ingeval van traumatische gebeurtenis "tunnelgeheugen" kan optreden waardoor ingrijpende gebeurtenissen vaak niet meer coherent kunnen worden weergegeven.

Psychiatrische en psychologische problemen kunnen immers een negatieve impact hebben op de weergave van de traumatische herinneringen en aldus op de individuele bekwaamheid om het asielrelaas te vertellen. Dit gegeven is in het bijzonder van toepassing in een context van stresssituatie zoals wanneer het asielinterview plaatsvindt. Dergelijke vaststellingen dienen in overweging genomen te worden door asielinstanties

[URL's]

Opdat de asielzoeker in staat zou zijn om zijn verhaal te vertellen aan de asielinstanties, dient hij beroep te doen op zijn autobiografisch geheugen. Het autobiografisch geheugen kan hierbij omschreven worden als "memory for a personal event". Echter, traumatische ervaringen kunnen de "opslag" en de "raadpleging" van dit autobiografisch geheugen verstoren.

[URL]

De consistentie en accuraatheid van de asielverklaringen is aldus een centraal element bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus, meer nog, het wordt gehanteerd als criterium om de geloofwaardigheid van de asielzoeker te beoordelen. Aangezien consistente verklaringen omwille van trauma net niet gegarandeerd kunnen worden, is dit problematisch voor de getraumatiseerde asielzoeker. (pag 20/121)

Data en tijdsnotie kunnen ook aanleiding geven tot geloofwaardigheidsproblemen.

[URL]

In de eerste plaats dient benadrukt te worden dat alle herinneringen reconstructies zijn en bepaalde informatie niet gemakkelijk te reconstrueren is. Zoals hoger aangetoond, kan er een "barrier to disclosure" zijn ten gevolge van schaamte of kan het ten gevolge van een traumatische gebeurtenis niet mogelijk zijn de herinnering terug op te roepen en aldus te reconstrueren.

Ten tweede dient onderstreept te worden dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten. Sommige herinneringen worden sterker, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt. (idem, pag 22/121)

Een bevestiging van deze visie uit de wetenschappelijke literatuur is terug te vinden in rechtspraak van de RvV (RvV, arrest nr. 78872, 6 april 2012, §2.3. Zie ook: RvV, arrest nr. 104514, 6 juni 2013 en RvV, arrest nr. 74952, 13 februari 2012)

Verwerende partij laat niettemin na het kwetsbaar profiel van verzoekers voldoende in overweging te nemen bij de beoordeling. Hierover wordt zelfs nergens met een woord gerept terwijl het psychisch lijden onmiskenbaar blijkt uit het relaas en de communicatie tussen ondergetekende en het opvangcentrum.

Een terugkeer van verzoekers naar Nigeria, waar zij opnieuw worden blootgesteld aan vervolging door de gemeenschap en waar vervolging en berechting door de overheid in de praktijk dode letter blijft, zou een schending van artikel 3 EVRM uitmaken nu verzoekers aannemelijk hebben gemaakt dat er een reële vrees bestaat in hunnen hoofde voor vervolging

Op grond van voorgaande elementen komt het gepast voor dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat aan verzoekers vooralsnog de asielstatus, subsidiair de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend".

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet.

Ze onderbouwen het middel als volgt:

"Artikel 57/5quater Vw bepaalt dat een verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan aanvragen. De verzoeker kan daarop opmerkingen bezorgen aan het CGVS.

Het CGVS wacht om een beslissing te nemen en houdt rekening met deze opmerkingen wanneer:

- de kopie binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd, en*

• de opmerkingen binnen acht werkdagen na de betekening van de kopie bij het CGVS zijn.
De verzoeker om internationale bescherming wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer hij geen opmerkingen geeft ten laatste op de werkdag voordat het CGVS de beslissing neemt. Als de opmerkingen alleen betrekking hebben op een deel van de notities, wordt de verzoeker geacht in te stemmen met de rest ervan.
Het wetsartikel voorziet een aantal uitzonderingen waarbij de notities op hetzelfde moment als de beslissing mag worden betekend.
In casu ontving verzoekster de notities met betrekking tot haar gehoren niet.
Ondergetekende ontving de notities van verzoeker evenmin?
Artikel 57/5quater Vw is geschonden omdat verzoekers niet in staat zijn gesteld hun opmerkingen te formuleren vooraleer het CGV5 een beslissing nam. Dit betreft een substantiële onregelmatigheid."

2.2. In de aanvullende nota van 11 augustus 2022 verwijst verweerder middels URL naar "EASO Nigeria Security Situation" van juni 2021 en "EASO Guidance Note: Nigeria" van oktober 2021.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom verzoekers om internationale bescherming al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming.

In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land

van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoekers voeren in het verzoekschrift de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22 van de Grondwet en artikel 6 van het EVRM, zonder toe te lichten op welke wijze deze bepalingen concreet geschonden worden.

Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “*middel*” vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen concreet geschonden zijn.

5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet dient opgemerkt dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 43 van de wet van 21 november 2017.

6. Verzoekers voeren een schending aan van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet omdat zij een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden hadden aangevraagd maar niet ontvingen.

Wat betreft verzoeker dient opgemerkt dat verzoeker en diens advocaat op 24 augustus 2021 een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden aanvroegen, op basis van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. De kopieën van de persoonlijke onderhouden van 24 augustus 2021 en 12 oktober 2021 werden aangetekend overgemaakt op 10 november 2021, maar verzoeker en/of diens advocaat hebben nagelaten opmerkingen te formuleren binnen de 8 werkdagen na de betekening van de kopieën. Bijgevolg wordt verzoeker geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden.

Wat betreft verzoekster dient opgemerkt dat verzoekster en haar advocaat op 24 augustus 2021 een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden aanvroegen, op basis van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. De kopieën van de persoonlijke onderhouden van 24 augustus 2021 en 12 oktober 2021 werden aangetekend overgemaakt op 7 december 2021. De kopie van het persoonlijk onderhoud van 2 maart 2022 werd hen aangetekend overgemaakt op 3 maart 2022. Verzoeker en/of diens advocaat hebben nagelaten opmerkingen te formuleren binnen de 8 werkdagen na de betekening van de kopieën, zodat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden.

Hoe dan ook, blijkt de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster heeft verzoekster tijdens het laatste persoonlijk onderhoud van 2 maart 2022 enkele opmerkingen geformuleerd inzake het eerste persoonlijk onderhoud:

“Op basis van artikel 57/5^{quater} van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 9 december 2021 en 7 maart 2022. Tijdens uw laatste persoonlijke onderhoud gaf u enkele opmerkingen mee betreffende de notities van het eerste onderhoud.

Namelijk dat uw vader een koelkasthersteller was - geen ingenieur, dat P. niet bij u was toen u hem belde nadat zijn vader stierf, dat u les aan het geven was bij een leerling thuis toen de jongelingen naar uw vader zijn huis kwamen en dat geweren niet legaal zijn in Nigeria, maar dat dit voor de cultists niet uitmaakt omdat de politie er niets aan doet als ze dit bijhebben. Deze opmerkingen veranderen echter niets aan de beoordeling van VIB.”.

7. Verzoekers hekelen in het verzoekschrift dat hun kwetsbaar profiel niet in acht werd genomen. Ze benadrukken hun kwetsbaar karakter, hernemen de ervaringen van verzoekster in Italië en wijzen erop dat de opstart van psychologische begeleiding bevestigd werd.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met hun (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat niet eraan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping van het verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoekers, rekening houdend met hun profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun hebben gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoekers de rechten moeten kunnen genieten en zich moeten kunnen gedragen naar de verplichtingen die hen worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder het profiel van verzoekers wel degelijk in rekening heeft genomen bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden in hun hoofde, alsook bij de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming. Daar waar verzoekers in het verzoekschrift hun kwetsbaar profiel benadrukken, andermaal verwijzen naar de communicatie over de opstart van psychologische behandeling en louter de voorgehouden, doch niet aangetoonde gebeurtenissen in Italië aanhalen, kan dit de motiveringen in de bestreden beslissingen niet wijzigen.

In hoofde van verzoeker motiveerde verweerder op afdoende wijze als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U haalde aan dat u wel psychologische hulp heeft gezocht en nodig heeft – uw raadvrouw legde de briefwisseling met het Sociaal Huis van Zutendaal voor aangaande dit onderwerp. Vooraf beide onderhouden op het CGVS had u niets te melden. Doorheen beide onderhouden werd u ook gevraagd of u zich nog goed voelde, waarop u bevestigend antwoordde (NPO1, p. 17; NPO2, p. 15). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster stelde het volgende:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Na uw eerste persoonlijk onderhoud gaf uw advocate weliswaar aan dat u als slachtoffer mensenhandel een kwetsbaar profiel bent, er door de advocate een psycholoog gevraagd

werd, maar u tot op heden nog niemand zag (NPO1, p.23). Ook na het derde persoonlijke onderhoud herhaalde uw advocate dat u een kwetsbaar profiel heeft, maar er voor u geen psychologische bijstand gegeven wordt (NPO 3, p.22). Op 10 april 2022 maakte uw raadvrouw nog enkele documenten over: de communicatie met het sociaal huis van Zutendaal betreffende de vraag naar psychologische begeleiding. U zou doorverwezen zijn naar Solentra en volgens uw verklaring zou behandeling opgestart zijn. Tot op heden ontving het CGVS daarvan geen attest of verslag. Hoe dan ook werd u tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk gemaakt dat u gerust uw tijd mag nemen om te antwoorden (NPO 1, p.15). Er werd u gevraagd of u zich goed voelt, waarop u bevestigend antwoordde (NPO 2, p.17). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”.

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk”.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers géén elementen kenbaar hebben gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (zie respectievelijke vragenlijsten *bijzonder procedurele noden* DVZ), en de Raad heeft evenmin dergelijke noden in hun hoofd kunnen vaststellen.

Tot op het nemen van de bestreden beslissingen werden geen bijzondere procedurele noden aangetoond waarvan genoegzaam zou kunnen blijken dat deze tot steunmaatregelen nopen (respectievelijke documenten in hoofd van verzoeker en verzoekster: *Beoordeling bijzondere procedurele noden*, de *verklaringen* DVZ, de *vragenlijst* CGVS, de notities van de persoonlijke onderhouds, de documenten neergelegd door verzoekers of enig ander concreet element dat verzoekers in een later stadium, en in overeenstemming met artikel 48/9, § 3 van de Vreemdelingenwet op schriftelijke wijze zouden hebben gesignaleerd aan het CGVS).

Verzoekers en hun raadsman merkten tijdens de respectievelijke persoonlijke onderhouds weliswaar op dat verzoekers kwetsbaar zijn en psychologische hulp nodig hebben, doch hebben op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoekers omwille van hun psychologische toestand niet in staat zouden zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedures.

Er dient hernomen dat de *protection officer* doorheen de verschillende persoonlijke onderhouds en bij de beoordeling van beide verzoekers' verzoek om internationale bescherming rekening heeft gehouden met verzoekers' zelfverklaarde kwetsbare profielen en dat doorheen de respectievelijke procedures geen enkel psychologisch of psychiatrisch attest werd neergelegd die de psychologische toestand van verzoeker en/of verzoekster adstrueert. Uit de communicatie over de opstart van psychologische begeleiding kan geenszins worden afgeleid of en welke psychologische problemen of trauma's verzoekers hebben, laat staan dat hun psychologische toestand hen verhindert, dan wel verhindert heeft, coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekers in het kader van onderhavige procedures gerespecteerd werden, evenals dat verzoekers hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

8. Verzoekers voeren aan dat zij in geval van terugkeer naar Nigeria problemen zullen hebben omwille van verzoekers weigering de titel van hoofdpriester op te nemen na de dood van zijn vader in 2015. Daarnaast voert verzoekster aan dat zij bij terugkeer naar Nigeria vervolging dient te vrezen van Lu. en Mar., de smokkelaars die haar naar Europa brachten.

De Raad sluit zich na kennisneming van de elementen in het dossier aan bij de vaststellingen van verweerder.

De elementen van deze motiveringen zijn de volgende:

(i) inzake de vrees voor vervolging omwille van het opvolgingsconflict:

- het feit dat verzoeker doorheen de verschillende fasen van zijn vermeend vervolgingsproces – voor de dood van zijn vader, tijdens de bedreigingen na de dood van zijn vader en na de foltering – nooit iets concreets ondernam om zijn problemen te verhelpen, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas;

- verzoeker legde vage en incoherente verklaringen af betreffende de taak die een hoofdpriester heeft en had bovendien geen idee van de precieze regels van opvolging van het priesterschap; dit terwijl hij wist dat hij zijn vader moest opvolgen, hij zelf tot zijn veertien jaar zijn vader wilde opvolgen als hoofdpriester en hij een opleiding daartoe volgde;

- de verklaringen van beide verzoekers omtrent de menselijke offers stoken niet met elkaar;

- verzoeker was erg vaag over zijn vervolgers en kon, met uitzondering van Chief Adagu, geen enkele naam noemen van deze mensen hoewel die volgens verzoeker een prominente rol speelden in de gemeenschap waar hij zijn hele leven woonde en zijn vader als tweede belangrijkste persoon in de gemeenschap regelmatig contact moest onderhouden met hen;

- niettemin verzoeker contact onderhield met zijn moeder en zus, informeerde hij niet naar de huidige situatie in zijn dorp en had hij geen idee wie er op heden hoofdpriester is;

- verzoekster legde vage en weinig doorleefde verklaringen af betreffende het incident waarbij de vervolgers van verzoeker naar haar huis kwamen en haar vader benaderden;

(ii) inzake de vrees voor vervolging door de smokkelaars Mar. en Lu.:

- zowel verzoeker als verzoekster maakten bij de DVZ geen enkele melding van (de problemen die verzoekster beweerde te hebben met) Mar. en Lu., wat de geloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten ondermijnt;

- verzoekster legde incoherente en weinig doorleefde verklaringen af met betrekking tot haar initiële contact met Mar. en Lu. in Italië, alsook betreffende hun initiële contact met verzoeksters ouders;

- verzoekster legde tevens incoherente verklaringen af betreffende het contact met Lu. tijdens haar verblijf in het kamp in Varese;

- verder bleef verzoekster vaag over een hele reeks aan sleutelfiguren binnen haar verhaal, waaronder Lu. en Mar., maar ook haar vriendin T., en verscheidene personen die haar onderdak boden;

- verzoeksters gedrag doorheen de verschillende fasen van haar vervolgingsverhaal – met name dat ze geen verzoek om internationale bescherming indiende bij aankomst in Italië ondanks de aanwezigheid van hulpverleners, dat ze geen hulp vroeg aan haar ouders ondanks hun goede financiële status en dat zij geen interesse toonde in het politieonderzoek naar Lu. en Mar. – haalt de geloofwaardigheid van haar relaas eens te meer onderuit;

- volledigheidshalve wordt gewezen op de beschermingsmogelijkheden in Nigeria voor slachtoffers van mensenhandel;

(iii) inzake de vrees in hoofde van beide verzoekers' zoon P. Junior en hun ongeborn kind wordt opgemerkt dat verzoekers niets anders vrezen dan datgene wat zij zelf reeds hebben aangehaald met betrekking tot hun eigen vrees.

Verzoekers slagen er in het verzoekschrift niet in om de terechte en pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen uiteengezette asielrelazen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel, gelet op wat volgt, geheel in gebreke blijven.

9. In de mate dat verzoekers doorheen het verzoekschrift wijzen op hun jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen, wordt opgemerkt dat verzoeker op heden 23 jaar is en verzoekster 25 jaar. Verzoeker was 16 jaar wanneer zijn vader overleed en 17 jaar op het moment dat hij Nigeria verliet. Verzoekster was 19 jaar op het moment dat ze Nigeria verliet en in Italië aankwam.

Verzoeker was inderdaad minderjarig ten tijde van de gebeurtenissen. Dit neemt echter niet weg dat ook van jonge personen wel degelijk verwacht kan worden dat ze doorleefde verklaringen zouden kunnen afleggen over hun eigen leven, hun belagers en de gebeurtenissen die volgens hen de aanleiding waren van hun vertrek uit Nigeria. Deze elementen hebben immers geleid tot een belangrijke wijziging in beide verzoekers' levensloop, met name dat zij hun land hebben verlaten naar een voor hen onbekende bestemming. Ook is redelijk te verwachten dat zij eenduidige verklaringen kunnen afleggen inzake hun reisweg en hun ervaringen en de gebeurtenissen na het vertrek uit het land van herkomst.

Bovendien zijn verzoeker inmiddels 23 en verzoekster 25 jaar oud en is redelijk is te verwachten dat zij zich op heden zouden vergewissen van de evolutie en de actualiteit van hun problemen in hun land van herkomst. Verzoekers' klaarblijkelijke desinteresse in hun eigen problemen en gebrek aan pogingen om meer informatie te verwerven hieromtrent tasten de geloofwaardigheid van hun verklaringen en vrees voor vervolging bij terugkeer naar Nigeria verder aan.

10. Verzoekers hekelen in het verzoekschrift de motivering van verweerder dat verzoeker niets heeft ondernomen om zijn vader niet te moeten opvolgen. Ze leggen uit dat verzoeker minderjarig was ten tijde van de feiten en onmogelijk aangifte kon doen bij de politie, dat verzoekers moeder ernstig ziek was en niet opgewassen tegen de gemeenschap en dat verzoeker na het overlijden van zijn vader de begrafenis en nalatenschap moest regelen. Verzoekers menen dat de bestreden beslissing doorspekt is van subjectieve overwegingen.

Verzoekers komen hiermee echter niet verder dan het louter uiten van blote beweringen en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van verweerder, zonder evenwel concreet aannemelijk te maken waarom verzoeker noch voor het overlijden van zijn vader, noch na het overlijden van zijn vader wanneer hij bedreigd werd, noch na de foltering enige concrete poging ondernam om zijn problemen te verhelpen of bescherming te zoeken. Verzoekers' verweer in het verzoekschrift vormt geen dienstig verweer tegen de omstandige, pertinente en terechte motieven aangaande de nalatigheid van verzoeker om zijn problemen omtrent de opvolging te verhelpen. De bestreden beslissingen stelden immers dienaangaande terecht als volgt:

“Vooreerst wordt er gewezen op het gedrag dat u tentoonspreidde, dat niet in proportie is met de ernst van de door u beschreven situatie. Bovendien bleken uw verklaringen over uw gedrag niet consistent, wat het doorleefde karakter van uw verhaal verder aantast

Zo ondernam u toen uw vader nog leefde niets opdat u uw vader niet zou moeten opvolgen.

Zo werd u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS gevraagd of u iets deed om uw vader niet te moeten opvolgen. Hierop was uw antwoord “ja, dat is het christendom” (NPO1, p. 20). Er werd u door de dossierbehandelaar gevraagd of u naar de politie ging, waarop u stelde van niet: “als ik zou gegaan zijn, zouden ze mij genomen hebben, in Nigeria, Africa is er respect. Als jij als junior een ouder wil arresteren dan zullen ze je slaan en in gevangenschap nemen, ik kon dit niet doen, ik zou gefolterd zijn” (NPO, p. 21). Toen u er door de dossierbehandelaar van het CGVS op werd gewezen dat de menselijke offers tijdens het festival toch tegen de wet waren en dat u hiermee toch naar de politie kon gaan stelde u: “het is de traditie, zelfs de politie, ze hebben deze situatie waar ze erg krachtig zijn, ze kunnen je zelf waanzin geven, zelfs mijn moeder, ze gaan nu gewoon zeggen dat ze gek is snap je” (NPO1, p. 21). U stelde tijdens het eerste onderhoud wel dat u tegen uw vader had gezegd dat u hem niet wilde opvolgen, waarop hij boos was geworden en had gezegd dat u niet meer naar school mocht (NPO1, p. 20). Tijdens het tweede onderhoud op het CGVS werd u dan opnieuw gevraagd of u ooit tegen uw vader vertelde dat u hem niet wilde opvolgen, waarbij u eerst naast de kwestie antwoordde, om vervolgens te stellen: “dat is erg ongehoorzaam, ik kon dit niet zeggen, dat ik de priester niet wilde worden, ik kan dit niet doen” (NPO2, p. 15). Er werd u tijdens dit tweede onderhoud ook gevraagd waarom u niet gewoon meeding met uw moeder naar Lagos toen ze scheidde van uw vader. U stelde dat uw vader jullie zou vermoorden. De dossierbehandelaar stelde u vervolgens de vraag waarom hij jullie wel zou vermoord hebben als jullie met zijn beiden vertrokken, maar haar niet vermoordde toen ze alleen vertrok. Uw antwoord was: “hij zocht overal naar mijn moeder, mijn grootmoeder was heel sterk en zij kon haar beschermen. Het was traditie, ik kon niet met mijn moeder weggaan, ik moest bij mijn vader blijven, het is het ethische om te doen” (NPO2, pp. 12-13). Gevraagd waarom uw grootmoeder niet zowel uw moeder als u kon beschermen stelde u naast de kwestie: “ja, mijn grootmoeder, ze hielp mij toen ik naar de estate kwam, maar ze kon de hele gemeenschap niet bevechten” (NPO2, p. 13). U kon dan ook geen eenduidige, logische verklaring bieden waarom u niet meeding met uw moeder naar Lagos.

Uit het bovenstaande blijkt dus dat u niets concreet ondernam om uw vader niet te moeten opvolgen als hoofdpriester, met uitzondering van het feit dat u uw vader vertelde dat u hem niet wilde opvolgen – waarover u dan zelfs nog tegenstrijdige verklaringen aflegde, gezien u in het tweede onderhoud stelde u dat u het hem niet vertelde.

Daar u reeds op uw 14e besloot dat u hem niet wilde opvolgen (NPO2, p. 16) én uw moeder dit bovendien ook niet wilde (NPO2, p. 10), kan verwacht worden dat u de met haar de nodige stappen zou gezet hebben om te vermijden dat u hoofdpriester zou worden. Het feit dat u dit niet deed en zelfs gewoon bij uw vader bleef toen uw moeder wegging (NPO2, p. 12), roept ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Verder ondernam u ook niets na het overlijden van uw vader en nadat u benaderd werd om uw vader op te volgen.

Zo verklaarde u tijdens beide onderhouden op het CGVS dat u zes keer werd benaderd door de chiefs van de gemeenschap die u vertelden dat ze wilden dat u hoofdpriester zou worden (NPO2, p. 21). Tijdens het eerste onderhoud werd u gevraagd wat u deed in de twee maanden voor de mannen u kwamen halen, waarop u antwoordde dat u hen vertelde dat u naar school wilde gaan (NPO1, p. 21). Gevraagd of u er met iemand over praatte, stelde u dat u dit tegen uw grootmoeder vertelde, waarop zij u vertelde dat u diende weg te gaan, maar u stelde dat u uw vader zijn eigendom niet kon achterlaten (NPO1, p. 23). Toen u tijdens het tweede onderhoud werd gevraagd wat u deed nadat ze u kwamen bedreigen, stelde u dat u ze probeerde te bevechten en u hen zei dat ze niets konden doen tegen u (NPO2, p. 21). Er werd u gevraagd waarom u niet meteen vertrok na het overlijden van uw vader – hij kon u immers niet meer vermoorden – waarop u stelde dat u zijn bezittingen wilde regelen. U gaf echter ook aan dat het niet mogelijk was om zijn bezittingen te regelen zonder hoofdpriester te worden (NPO2, pp. 20-21) – aldus is uw uitleg waarom u toch bleef niet afdoende. Gevraagd of u naar de politie ging, stelde u dat als u naar de politie zou gaan dat ze u zouden vasthouden omdat dit is hoe het land is (NPO2, p. 21). Gevraagd of u iets specifiek deed na de bedreiging, antwoordde u vaagweg “ik deed alles om mijzelf te beschermen, maar het is niet gelukt” (NPO2, p. 21). Er werd u expliciet gevraagd wat u dan precies deed om uzelf te beschermen waarop u antwoordde dat u spirituele en traditionele dingen deed om uzelf te beschermen (NPO2, p. 21).

Het feit dat u na de dood van uw vader zesmaal bedreigd werd en quasi niets ondernam om uw situatie te verhelpen roept verdere vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verhaal. Immers mag er verwacht worden dat u meer zou ondernemen dan louter raad vragen aan uw grootmoeder - raad die u overigens in de wind sloeg – en het uitvoeren van enkele spirituele en rituele dingen.

De inertie die u vertoonde nadat u gefolterd was door de chiefs van uw gemeenschap is eveneens niet in overeenstemming met wat er verwacht kan worden van iemand in uw situatie.

Zo vluchtte u na deze foltering naar uw grootmoeder in Benin City, maar deed u verder niets. Er werd u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS gevraagd of u erover nadacht om op dat moment, na de foltering, naar de politie te gaan waarop u stelde: “Ja ik ging gaan naar de politie, maar het probleem, ze zouden mij vasthouden, ik wou niet door die stress gaan voor de tweede keer en ik zou dit niet overleefd hebben, mijn generatie zou daar gewoon worden vastgehouden” (NPO1, p. 25). U stelde opnieuw dat u niet naar de politie kon gaan omdat ze u zouden arresteren omdat je een aanklacht indient tegen een ouder persoon. Er is echter geen enkele reden om aan te nemen dat iemand zou gearresteerd worden omdat deze een klacht heeft ingediend bij de Nigeriaanse politie tegen iemand die ouder is dan hem- of haarzelf.

Het feit dat u doorheen de verschillende fasen van uw vervolgingsproces – voor de dood van uw vader, tijdens de bedreigingen na de dood van uw vader en na de foltering – nooit iets concreet ondernam om uw problemen te verhelpen zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw verhaal wordt ondermijnd. Immers kan van iemand die zijn land ontvlucht omwille van een opvolgingsconflict verwacht worden dat deze alle mogelijke stappen zet om zijn problemen te verhelpen voor deze de drastische beslissing neemt om naar Europa te vluchten en daar internationale bescherming te vragen.”

11. In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat het medisch attest bevestigt dat verzoekers lichaam brandwonden vertoont en dat deze overeenstemmen met het relaas van verzoeker over de oorzaak ervan.

De loutere verwijzing naar dit reeds bij het CGVS neergelegde medisch attest kan geen afbreuk doen aan de terechte motiveringen van verweerder dienaangaande. De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt immers als volgt:

“Het medisch attest toont louter aan dat u brandwonden heeft, maar het kan hoegenaamd niet geverifieerd worden dat deze veroorzaakt zouden zijn door foltering van de mensen uit uw gemeenschap. Er wordt bovendien op gewezen dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit niet het geval is.”.

Bovendien blijkt uit nazicht van het neergelegde attest van 1 augustus 2019 dat dit zich niet uitspreekt over de (mogelijke) omstandigheden waarin de verwondingen zouden zijn opgelopen. Het zeer summiere attest stelt louter dat verzoeker “multipele littekens heeft ter hoogte van zijn rug ten gevolge van zeer ernstige brandwonden.”.

Bij de door verzoeker neergelegde foto van zijn brandwonde wordt door Dr. Fonteyn vermeld dat deze foto door hem genomen is en overeenkomt met een ernstig litteken op de rug van verzoeker.

Er dient benadrukt dat door de Raad niet getwijfeld wordt aan de bewijskracht van deze stukken. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel het medisch attest en de foto het bestaan van bepaalde fysieke mentale letsels, *in casu* brandwonden, kan aantonen, vormen deze neergelegde stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

In het licht van het gehele dossier kan het medisch attest en de foto de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet herstellen.

Verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar algemene informatie aangaande traditionele praktijken en een gebrek aan bescherming tegen deze praktijken in Liberia kunnen evenmin staven dat verzoekers verwondingen het gevolg zijn van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. Te dezen dient opgemerkt dat dergelijke informatie algemeen is van aard en geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Dit klemmt te meer nu verzoeker afkomstig is uit Nigeria en de informatie de situatie in Liberia aangaat.

12. Daar waar in het verzoekschrift wordt geopperd dat de verklaringen van verzoeker aangaande de voodoogemeenschap coherent, inhoudelijk correct en doorleefd zijn en hij veel insiderinformatie heeft kunnen verstrekken over de leefwereld hiervan, kan dit niet blijken uit nazicht van de elementen in het administratief dossier en verzoekers verklaringen. Verweerder kan dan ook terecht vaststellen dat verzoekers kennis over het priesterschap, in het licht van verzoekers eigen verklaringen over de vermeende opleiding die hij van zijn vader kreeg, ondermaats was. De omstandige motivering dienaangaande luidt als volgt:

“Zo legde u vage en incoherente verklaringen af betreffende de taak die een hoofdpriester heeft.

*Zo werd tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS gevraagd wat uw vader deed waarop u vaagweg stelde: “wanneer mensen ziek zijn voor spirituele krachten, ze komen naar ons huis, verschillende politiekers enzo” (NPO1, p. 18). U stelde dat hij mensen spirituele dingen, macht en geld kon geven en hiervoor in de plaats offers vroeg. U stelde dat hij slechte dingen deed, waarop u werd gevraagd door de dossierbehandelaar welke slechte dingen hij allemaal deed. U antwoordde: “hij gebruikte soms mannen voor offers, benin is een land van bloed, heel veel mensen weten dit niet.” Gevraagd wanneer hij mensen offerde stelde u: “normaal deden ze een festival, het is erg hard een geheim, ze doen een festival, soms ze doen dingen, alle priester komen, zoals als ze gevechten doen of mensenhandel, ze brengen de voodoo's, ze krijgen hier krachten door, het is een erg groot geheim maar mensen weten hier niet over” (NPO1, p. 19). U bevestigde vervolgens dat er mensen werden geofferd tijdens het festival en dat er ook offers werden gedaan voor krachten (NPO1, p. 19). U verklaarde wel dat u het nooit zag gebeuren omdat het doorging in de Ogwa, een geheime kamer waar enkel mannen binnen mochten en die vol met schedels en geld lag (NPO, p. 20). Ook in het tweede onderhoud wist u niet echt te verduidelijken wat het priesterschap nu precies inhield. U stelde toen dat de hoofdpriester de baas was van alle spirituele zaken en dat deze na de ojowe – de koning – de belangrijkste persoon in de gemeenschap was (NPO2, p. 15). U stelde dat een van de rituelen die hij uitvoert mensenoffers zijn (NPO2, p. 15). Er werd u gevraagd of u ooit aanwezig was bij zulke mensenoffers, waarop u ontwijkend stelde: “ik weet erover, ik zag ook veel schedels in onze ogwa” (NPO2, p. 15). Nochtans had u in de vragenlijst van het CGVS verklaard dat u niet wilde deelnemen aan de offers en spirituele voodoo gebruiken omdat u niet wist dat het zou leiden tot het doden van mensen (vragenlijst CGVS, p. 2). Wanneer u tijdens het onderhoud werd gevraagd hoe u over deze rituelen en offers wist, zei u dat u schedels had gezien in de ogwa – de rituele kamer – en dat uw moeder - **en dus niet uw vader** - u hier vaak over vertelde (NPO2, p.16).*

Nochtans kan verwacht worden, gezien u uw vader overal volgde, hij u overal meenam (NPO1, p. 10), en dat u hem diende op te volgen als hoofdpriester dat hij degene zou geweest zijn die u hierover zou verteld hebben en dat u hier bovendien vragen over zou gesteld hebben – immers wist u al sinds jonge leeftijd dat u hem moest opvolgen (NPO2, p. 10) en toonde u hier op zijn minst tot uw veertiende interesse in (NPO2, p. 16). Verder verklaarde u ook expliciet dat u met hem trainde, dat jullie zich samen “klaarmaakten” (NPO1, p. 19). Ook wisten u en uw vader dat hij voor zijn 60e zou sterven en dus kan er vanuit gegaan worden dat de opleiding tegen dan afgerond zou geweest zijn (NPO1, p. 17). Al het bovenstaande zorgt er dan ook voor dat het compleet onaannemelijk is dat u zo weinig zou weten over het priesterschap en de offers die werden uitgevoerd door de hoofdpriester. Bovendien wordt er in deze context op gewezen dat het wel erg bizar is dat uw moeder, de overtuigde christene die niets te maken wilde hebben met het Ebor-geloof van uw vader (NPO2, p. 8), wel veel zou kunnen vertellen over de rituelen en andere verhalen (NPO1, p. 19; NPO2, p. 16), maar dat ze dit pas wilde doen als u dertig jaar was (NPO1, p. 19).

Bovendien mag er in deze context nog gewezen worden op het feit dat uw verklaringen betreffende de menselijke offers niet overeen kwamen met wat uw partner R.A. (Nr. DVZ: 8.773.346; Nr. CGVS: 1911807) hierover verklaarde tijdens haar eerste onderhoud op het CGVS (hierna NPORos1, p. 17). Zij verklaarde namelijk dat u deze offers wel had gezien en dat u uw vader hier bovendien mee had geconfronteerd. Het feit dat jullie verklaringen hieromtrent niet stroken met elkaar is nefast voor de geloofwaardigheid van beiden.

Ook was het duidelijk dat u eigenlijk geen enkel idee had van wat de regels voor opvolging van het priesterschap nu precies waren

Zo werd u tijdens het eerste onderhoud gevraagd wat er zou gebeurd zijn indien uw vader geen zoon had gekregen. Uw antwoord was: “een dochter, zij kan nooit chieft priester worden. Ze zouden het **misschien** aan een andere mens gegeven hebben” (NPO1, p. 26). Tijdens het tweede onderhoud werd u gevraagd of u nooit het hoofdpriesterschap heeft besproken met de broers van uw vader. U stelde van niet omdat het normaal uw geboorterecht is. Wanneer de dossierbehandelaar vroeg waarom uw ooms het priesterschap niet op zich konden nemen, stelde u: “ik weet het niet, maar het is traditie, ik denk dat het niet mogelijk is voor hen” (NPO2, p. 12). Toen u werd gevraagd wie op dit moment priester zou moeten zijn terwijl u er niet bent, antwoordde u opnieuw dat zolang u niet dood bent, dat er niemand priester kan zijn en mocht u nu sterven dat uw zoon de opvolger zou zijn – wat betekent dat er al zes jaar geen priester meer is voor alle spirituele zaken van uw gemeenschap (NPO2, p. 17). Er werd u vervolgens gevraagd door de dossierbehandelaar van het CGVS wat er zou gebeuren indien u zou sterven en men niet zou weten dat uw zoon leeft, waarop u eens te meer antwoordde dat u het niet wist. U wist niet of er een specifiek iemand was die dan de opvolger zou kiezen. Toen u werd gevraagd of er iemand van de chiefs of de odionine was die priester zou kunnen worden in uw plaats, antwoordde u dat dit niet mogelijk was. Wanneer er werd gevraagd waarom dit was stelde u opnieuw het niet te weten, behalve dan dat het traditie is (NPO2, p. 22).

Gezien u verklaarde dat u wist dat u uw vader moest opvolgen (NPO1, p. 18; NPO2, p. 14), dat u tot uw veertien jaar wel degelijk uw vader wilde opvolgen als hoofdpriester (NPO2, p. 16) en u een opleiding daartoe volgde (NPO1, p. 19), dat u uw vader overal naartoe volgde (NPO1, p. 18; NPO2, p. 14) én dat u en uw vader wisten dat hij niet ouder zou worden dan 60 (NPO1, p. 17), kan er verwacht worden dat u zou beschikken over een uitgebreide kennis betreffende het priesterschap. Het feit dat u over het priesterschap enkel vage, algemene beschrijvingen gaf als “hij is de baas van spirituele zaken” en “hij doet mensenoffers” zonder ooit iets concreets te maken, en dat u bij vragen over opvolging veelal simpelweg “ik weet het niet” antwoordde, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verhaal nog verder.

Verder bleef u steeds erg vaag over uw vervolgers, de mensen die wilden dat u hoofdpriester zou worden – de verschillende mensen van de gemeenschap waar u steeds woonde en die hier een prominente rol opnamen.

Initieel vertelde u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS vaagweg dat u een paar dagen na de dood van uw vader werd benaderd door rare mensen die u vertelden dat u zich klaar moest maken om op te volgen (NPO1, p. 16). Later tijdens het interview herhaalde u dat er na 14 dagen verschillende mensen kwamen die eng waren. Toen u werd gevraagd met hoeveel ze kwamen stelde u: “soms 4, soms 2” (NPO1, p. 21). Wanneer u werd gevraagd wie deze mensen waren, stelde u dat het chiefs waren, waarvan u er sommige kende, maar sommige niet. Toen u naar concrete namen werd gevraagd was uw antwoord echter: “Chieft Agadu. Andere chiefs, ik kan ze niet echt herinneren” (NPO1, p. 21). U stelde ook dat er soms priesters van andere dorpen kwamen die u vertelden dat u de positie moest overnemen, maar ook van hen kon u geen namen herinneren – u noemde Ohen, wat hoofdpriester betekent (NPO1, pp. 21-22). Verder haalde u aan dat er ook nog zoiets als Odionine zijn, wat de vier dorpsoudsten zijn. Van hen wist u echter ook geen namen (NPO1, p. 22). Verder was er ook nog de koning van uw dorp, de Ojowe, maar ook van hem kende u geen naam (NPO1, p. 22). Later tijdens dit eerste onderhoud verklaarde u ook nog dat jongelingen van het dorp u kwamen halen na twee maanden.

U stelde bovendien expliciet dat u er heel veel van kende. Toen de dossierbehandelaar u echter naar hun naam vroeg, stelde u wederom: "ik kan ze mij niet langer meer herinneren" (NPO1, p. 23). Er werd u later tijdens het onderhoud ook nog eens gevraagd wie ervoor zorgde dat uw moeder door waanzin werd getroffen, waarop u wederom vaag antwoordde: "het zijn die mensen die naar mij zoeken, het is erg spiritueel, want mijn moeder is altijd aan het preken en ze altijd aan het tonen voor wat ze echt zijn" (NPO1, p. 26). Tijdens het tweede onderhoud op het CGVS werd u nogmaals gevraagd of u de mensen kende die u kwam halen, waarop u opnieuw zei van wel: "chiefs, er zijn vier odione, die ken ik, die mensen die kwamen en de jeugd die kwam" (NPO2, p. 22). Er werd u vervolgens gevraagd om de hiërarchale structuur in uw gemeenschap op te lijsten, waarop u wel stelde dat de hoofdpriester de tweede in lijn was, maar daarna ophield. Toen u werd gevraagd om het op te schrijven antwoordde u dat u niet wist hoe het neer te schrijven (NPO2, p. 22).

Daar de vervolgers volgens u een prominente rol speelden in de gemeenschap waar u uw gehele leven woonde en dat uw vader als tweede belangrijkste persoon in de gemeenschap dus regelmatig contact moet onderhouden hebben met hen, is het niet geloofwaardig dat u geen enkele naam kon noemen van deze mensen, met uitzondering van Chief Agadu. De vage verklaringen die u aflegde zijn dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

De vage en soms inconsequente verklaringen die u aflegde betreffende het hoofdpriesterschap, de opvolging ervan en de mensen die u wilden vervolgen omwille van uw weigering ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er wordt ook nog gewezen op uw totale gebrek aan interesse over de nasleep van uw vervolging.

Zo verklaarde u dat u nog contact had met uw moeder en uw zus B. (NPO1, p. 11; NPO2, p. 17). De dossierbehandelaar van het CGVS vroeg in het tweede onderhoud of B. u iets vertelde over de huidige situatie met de dorpsmensen, waarop u naast de kwestie antwoordde: "normaal vraag ik hoe het allemaal is, ze vertelt dat ze bidt voor me en dat ik nooit terugkeer" (NPO2, p. 17). Toen de vraag opnieuw werd gesteld antwoordde u "dat weet ik niet, ik denk van niet" (NPO2, p. 17). Wanneer er vervolgens werd gevraagd of u vroeg naar de huidige situatie, stelde u van niet omdat u hier niet over wilde nadenken. U wist dan ook niets over de huidige situatie in uw dorp. U had geen idee wie op dit moment hoofdpriester zou zijn (NPO1, p. 26; NPO2, p. 17). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat deze geïnteresseerd is in het conflict dat hem/haar ertoe aanzette om zijn/haar land van herkomst te verlaten en de ontwikkelingen hierin – in de mate van het mogelijke – op de voet te volgen. Het feit u dit niet deed blijkt ook weer nefast voor de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u uw land van herkomst, Nigeria, heeft verlaten omwille van vrees voor vervolging door uw dorpsgenoten omdat u weigerde de titel van hoofdpriester op te nemen na de dood van uw vader."

Verzoekers bieden in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde omstandige en pertinente motiveringen.

Verzoekers menen in het verzoekschrift dat ze geen strijdige verklaringen hebben afgelegd over de aanwezigheid van verzoeker tijdens het offerritueel. Zo leggen ze uit dat verzoekster niet sprak over de deelnemer aan de rite, maar doelde op de schedels die in de ogwa lagen, hetgeen strookt met de verklaringen van verzoeker dat hij nooit aanwezig was tijdens het offermoment zelf, maar wel schedels zag liggen. Uit lezing van verzoeksters verklaringen kan echter niet blijken dat verzoekster doelde op schedels, aangezien slechts gewag wordt gemaakt van menselijke offers en nergens wordt gesproken over schedels ("Weet u waarom uw man geen chief priest wilde worden?", "Hij vertelde mij dat als hij een chief priest zou worden dan zou hij niet naar de stad kunnen gaan en niet naar school kunnen gaan, en later had hij door dat ze menselijke offers deden.", "Hoe had hij dit ontdekt, dat ze menselijke offers deden?", "Hij zei dat zijn vader in een zekere chief priest room ging, zijn vader vertelde hem dat hij daar iets moest gaan halen en het was daar dat hij ze had gezien, dat ze dit deden en hij zei tegen zijn vader dat hij ze had gezien en zijn vader zei dat hij geen keuze had en dat zijn grootvader dit deed en omdat zijn vader dit deed dat hij dit ook moest doen, hij had geen keuze.", notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 24 augustus 2021, p. 17). Uit verzoeksters verklaringen kan slechts blijken dat verzoeker haar vertelde over zijn aanwezigheid tijdens menselijke offers, hetgeen niet overeenstemt met verzoekers verklaringen hieromtrent.

In het verzoekschrift wordt gehemeld dat verzoekers op geen enkel ogenblik met de tegenstrijdigheden geconfronteerd werden. Het feit dat verzoekers niet met de tegenstrijdigheden werden geconfronteerd, doet echter geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens de persoonlijke onderhouds zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekers in principe wel kunnen weten wat zij eerder hebben verklaard. Er is evenmin een rechtsregel die de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, de verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Bovendien is het niet ernstig om verweerder te verwijten dat de kans niet werd geboden om de tegenstrijdigheden te verhelderen doch vervolgens over deze tegenstrijdigheden zelf niet de minste verdere duiding te geven, hoewel zij hiertoe de kans hebben middels onderhavig verzoekschrift.

13. Voor zover in het verzoekschrift nog wordt gewezen op verzoekers arm taalgebruik en zijn gebrek aan kennis van de Engelse taal, kan dit de voorstaande vaststellingen inzake verzoekers ongeloofwaardig asielrelaas niet in een ander daglicht plaatsen.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek op de DVZ en in overeenstemming met artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet om de bijstand van een tolk Engels verzocht heeft; dat hij voor de DVZ zijn verklaringen in het Engels aflegde en dit zonder noemenswaardige problemen verlopen is; dat de *protection officer* bij aanvang van de twee persoonlijke onderhouds verzoeker heeft gezegd dat verzoeker moest aangeven wanneer hij iets niet verstond en het onderhoud indien nodig kon worden stopgezet (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 24 augustus 2021, p. 4; notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 12 oktober 2021, p. 4); dat verzoeker aan het einde van de persoonlijke onderhouds bij het CGVS heeft aangegeven dat hij alle vragen goed had verstaan (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 24 augustus 2021, p. 27; notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 12 oktober 2021, p. 24); dat gedurende het verloop van verzoekers onderhoud geen moeilijkheden werden gemeld, noch door verzoeker of zijn advocaat, noch door de tolk of de *protection officer*, waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen.

Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

14. In het verzoekschrift wordt uitgelegd dat verzoekster voorzichtig was bij het beantwoorden van de vragen inzake de vervolgers van verzoeker. Dit kan echter geen verschuiving bieden voor de vaagheid in haar verklaringen hieromtrent. De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

“Daarnaast mag er ook nog gewezen worden op uw eigen vage en weinig doorleefde verklaringen betreffende het incident waarbij de vervolgers van P. naar uw huis kwamen en uw vader benaderden.

Zo kon u niet verklaren waarom deze jongelingen, die P. zochten, wisten waar u woonde. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u hierover bevroeg tijdens het eerste onderhoud op het CGVS antwoordde u: “soms kwam hij naar mij thuis, sommige mensen, die dorpsmensen, waren bevriend met hem en er waren ook sommige die in Auch Road woonden dus ze kenden iedereen daar rond” (NPO1, p. 15). Toen u werd gevraagd of het dan ook mensen waren die u kende, stelde u van niet. Toen u gevraagd werd of ze ook in Auch Road woonden, stelde u gissend: “nee, misschien waren het dorpsmensen, het waren jongelingen” (NPO1, p. 15). Later bleef u gissen: “misschien vroegen vrienden aan ons, want P. is erg bekend in de buurt en het is daarom misschien dat ze dit wisten” (NPO1, p. 15). Ook tijdens het tweede persoonlijke onderhoud gaf u steeds gissende, hypothetische antwoorden op deze vragen (NPO2, p. 16). U wist ook niet wat uw vader zijn reactie was op deze jongelingen (NPO1, p. 15). Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg met hoeveel mensen ze kwamen stelde u eens te meer gissend: “ik denk, de manier dat hij het mij vertelde, ik denk het waren er misschien 7 of 10, 7 of 10 jongens” (NPO1, p. 16). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u de vraag gesteld waarom ze u wel konden vinden en de grootmoeder van P. niet, waarop u antwoordde dat u dacht dat ze niet wisten waar zijn grootmoeder woonde (NPO2, p. 17). Nochtans is het veel logischer dat ze eerst op zoek zouden gaan naar de woonplaats van de grootmoeder van P., dan een meisje – op dat moment niet eens zijn vriendin – dat hij al enkele maanden niet had gezien of gesproken en dat bovendien door niemand in Ughieghudu gekend is. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u hier op wees, stelde u nietszeggend: “ja, dan misschien deden ze dit, mijn huis was dichtbij Iggeghudu, nadat we weg waren van de grootmoeders plaats, dan kwamen ze zoeken naar de grootmoeder haar huis” (NPO2, p. 18). Gezien u bij zo goed als alle vragen die gerelateerd waren aan het incident waarbij de jongelingen naar uw huis kwamen ofwel gissend ofwel naast de kwestie antwoordde, ondermijnen uw verklaringen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en dat van uw partner P..

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u uw land van herkomst, Nigeria, heeft verlaten omwille van vrees voor de dorpsgenoten van uw partner P. omdat hij had geweigerd hoofdpriester te worden in zijn gemeenschap Ughieghudu.”

Al deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent.

Het loutere feit dat verzoekster geen deel uitmaakt van de gemeenschap van verzoeker en bovendien voorzichtig en eerlijk antwoordde op vragen waarop ze het antwoord niet wist, kan haar gebrekkige kennis aangaande de essentiële elementen van haar asielrelaas niet verschonen. Dit klemmt te meer omdat van verzoekster kan worden verwacht dat zij zich, na haar vertrek uit Nigeria, zou informeren – desgevallend bij haar vader – naar de evolutie van haar problemen. Dat verzoekster slechts vaag op de hoogte was van het incident waarbij de vervolgers van P. naar haar huis kwamen en haar vader benaderden, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging ten gevolge van het opvolgingsconflict.

15. Ook wat betreft de motiveringen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster aangaande de vervolging door Lu. en Mar. komt verzoekster in het verzoekschrift niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen en het hekelen van de motivering van verweerder, het benadrukken van de waarachtigheid van de door haar verklaarde gebeurtenissen en het verwijzen naar haar bijzonder kwetsbaar profiel. Deze uitgebreide en omstandige motivering luidt als volgt:

“Daarnaast wist u evenmin te overtuigen dat u vervolging diende te vrezen van Lu. en Mar., de mensen die u naar Europa smokkelden.

Vooreerst wordt er gewezen op verklaringen die u en uw partner P. aflegden bij de DVZ die uw angst voor Lu. en Mar. bij voorbaat ernstig ondermijnen.

Jullie legden immers erg opvallende verklaringen af betreffende de redenen waarom jullie niet terug naar Italië zouden willen. Zo verklaarde P. bij de DVZ dat hij niet terug wilde naar Italië omdat er daar veel racisme aanwezig is (verklaring DVZ P., vraag 33). Uzelf verklaarde dan weer bij de DVZ dat u niet terug wilde naar Italië omdat u het daar niet leuk vond (verklaring DVZ, vraag 33). **Het feit dat zowel u als P. in deze context geen enkele melding maakten van de problemen die u beweerde te hebben met Mar. en Lu. ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook ernstig.**

Verder wordt er gewezen op de incoherente en weinig doorleefde verklaringen die u aflegde betreffende het contact met Lu. en Mar..

Zo bleken de verklaringen die u en P. aflegden over jullie reisweg niet altijd consequent. Immers stelde P. bij de DVZ dat jullie geen gebruik maakten van smokkelaars (verklaring DVZ P., vraag 36), maar stelde hij tijdens het eerste onderhoud op het CGVS plots wel met meerdere smokkelaars gereisd te hebben en hier ongeveer 1 miljoen naira voor betaald te hebben (hierna NPOP.1, p. 15). Uzelf stelde bij de DVZ dan weer dat u van Nigeria naar Libië reisde, maar niet wist met welke smokkelaar of hoeveel u betaalde. Van **Libië naar Italië** stelde u dan weer dat er betaald werd, maar dat **u niet wist wie betaalde of hoeveel** en aan wie (verklaring DVZ, vraag 36). Nochtans wist u zeker wie er had betaald en ook hoeveel u diende te betalen voor deze reis – Lu. en Mar., 25000 eur – gezien dit aan de grondslag van uw problemen met Lu. en Mar. ligt. Het feit dat u hen niet vermeldde ondermijnt dan ook meteen de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas op fundamentele wijze.

Verder wordt gewezen op de incoherente en weinig doorleefde verklaringen die u aflegde betreffende uw initiële contact met Lu. en Mar. in Italië alsook hun initiële contact met uw ouders.

U stelde dat u vanuit het kamp van Treviso meeging met Lu. naar zijn huis. De dossierbehandelaar van het CGVS vroeg u hoe Lu. zomaar was kunnen binnenwandelen in het kamp, waarop u stelde dat hij niet binnen was, maar dat hij volgens u een contactpersoon in het kamp had. U had echter geen idee wat de naam van de contactpersoon was (NPO2, p. 23). De dossierbehandelaar vroeg u waarom u dan niet gewoon in het kamp besloot te blijven op dit moment, waarop u antwoordde: “ik wilde niet gaan, maar **ik denk** dat ik T. vertelde over mijn familie en ze vertelde dit aan Lu. en ze vertelde dat ik niet zou komen en dus Lu. belde mijn ouders in Nigeria en bedreigde hen” (NPO2, p. 23). U stelde dat Lu. had gezegd dat als u niet zou komen dat ze gewoon iedereen zouden doden die ze zagen in Nigeria (NPO2, p. 24). De dossierbehandelaar vroeg u hoe u dit te weten kwam, waarop u stelde: “Toen Lu. mijn ouders belde had ik mijn vader zijn telefoon uit het hoofd, ik zocht iemand zijn telefoon en dan heb ik mijn ouders gecontacteerd en dan zei mijn vader dat de persoon die mij van Libië naar Italië bracht hen bedreigde” (NPO2, p. 24). Er werd u gevraagd wat Lu. hen allemaal zei, waarop u stelde: “hij zei, want mijn moeder belde mij, ze zeiden dat ik alles moest geven dat ze wilden, het was T. die al bij Lu. was, het was T. die mij zei dat Lu. zei dat hij had gebeld en dat hij iedereen zou vermoorden die ze zien” (NPO2, p. 24). De dossierbehandelaar vroeg u om even te herhalen wat u over uw moeder zei en u stelde dat ze u had uitgelegd dat Lu. hen bedreigde en dat u hen moest geven wat ze wilden (NPO2, p. 24). Later werd u ook nog gevraagd hoe het kwam dat Lu. uw ouders kon contacteren. U stelde dat **u dacht** dat het T. was die het nummer gaf, omdat u het had opgeschreven en haar had verteld. Deze verklaringen blijken echter niet overeen te komen met de verklaringen die u aflegde bij eenzelfde vragen tijdens het derde onderhoud op het CGVS. Dit naast het feit dat sommige van bovenstaande verklaringen al intern incoherent bleken – zo was het nu eens u die uw vader belde en hij die u vertelde over de bedreiging van Lu., dan weer was het uw moeder die belde over de bedreiging en nog een andere keer was het T. die u vertelde dat Lu. naar uw ouders had gebeld.

Zo werd u opnieuw gevraagd hoe Lu. aan het telefoonnummer van uw ouders kwam en u stelde dat het T. was die het aan hem gaf. Wanneer u werd gevraagd hoe T. aan dit nummer kwam stelde u dat u het had neergeschreven en dat ze het gewoon nam omdat jullie dezelfde kamer deelden (NPO3, p. 9). Vervolgens stelde u dat T. u had verteld dat Lu. enkele jongens had gebeld en dat ze naar uw ouders moesten gaan en dat ze daar iedereen die ze zagen moesten doden (NPO3, p. 9). Toen de dossierbehandelaar u vervolgens vroeg of Lu. nu uw ouders of enkele jongens opbelde antwoordde u: "T. vertelde mij dat hij naar enkele jongens belde en **misschien** dat hij ook belde naar mijn ouders, want mijn moeder belde mij op de telefoon van het kamp en ze was aan het huilen en zei dat alles wat hij me vroeg, dat ik dit moest doen" (NPO3, p. 9). De dossierbehandelaar vroeg u vervolgens waarom ze aan het huilen was waarop u antwoordde: "ze hadden haar bedreigd in haar huis, **ik denk** dat ze bedreigd was" (NPO3, p. 9). Vervolgens stelde u dat ze via de telefoon bedreigd was door Lu. (NPO3, p. 9). Toen u vervolgens werd gevraagd wat Lu. precies tegen uw moeder vertelde, stelde u vaagweg: "ze vertelde mij dit niet, ze vertelde mij gewoon dat Lu. haar bedreigde, hetgeen wat waarschijnlijk op haar lever lag, 90 procent van de mensen in Nigeria zijn cultists en **ik denk, ik weet het niet**" (NPO3, p. 10). Gezien u niet in staat was om eenduidige verklaringen af te leggen – en u vaak aan het gissen was – over hoe T. het telefoonnummer van uw ouders bemachtigde, wie u dan wel vertelde over de bedreiging van Lu. en wat de aard van de bedreiging van Lu. was komen uw verklaringen dan ook niet geloofwaardig over. Gezien u de bedreigingen niet geloofwaardig weet over te brengen is het ook niet geloofwaardig dat u het kamp zou verlaten hebben en met Lu. zou meegegaan zijn, daar er geen reden was voor u om dit te doen. Bijgevolg wordt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas ook weer verder ondermijnd.

Ook wordt nog gewezen op de incoherente verklaringen betreffende het contact met Lu. terwijl u verbleef in het kamp van Varese – wat u er uiteindelijk toe aanzette om Italië te verlaten en naar België te komen. Immers had u initieel tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS gesteld dat Lu. u persoonlijk had bedreigd nadat u Lu. en Mar. had aangegeven bij de politie (NPO1, p. 14), maar iets later verklaarde u plots dat enkel uw ouders nog door Lu. en Mar. werden gecontacteerd (NPO1, p. 21). Tijdens het derde onderhoud bevestigde u deze laatste verklaring initieel (NPO3, p. 18) om vervolgens toch weer te stellen dat het specifieke incident dat u aanzette om naar België te komen was "toen ik Lu. de laatste keer zag, hij zag mij en hij zei dat ik moest komen en dat ik voor hem moest werken" (NPO3, p. 19). Het feit dat u geen eenduidige verklaringen aflegde over de reden waarom u uiteindelijk Italië verliet voor België ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Gezien uw verklaringen betreffende het contact met Lu. en Mar. dermate incoherent en weinig doorleefd bleken, worden er ernstige vraagtekens geplaatst bij het beweerde contact met Lu. en Mar.. Bijgevolg ook bij de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging, gezien er zonder geloofwaardig contact, geen vrees voor vervolging kan zijn.

In deze context mag ook gewezen worden op de vage verklaringen die u aflegde betreffende enkele sleutelfiguren binnen uw vervolgingsverhaal te Italië. Zo werd u gevraagd naar de volledige namen van Lu. en Mar. tijdens het tweede onderhoud. Bij Lu. **dacht u** dat hij Lu.J. heette, bij Mar. wist u het niet, al stelde u wel dat u haar ook mama I. noemde (NPO2, p. 23). Ook van T. wist u enkel de voornaam, ondanks het feit dat jullie wel een vriendschappelijke band opbouwden en ook een tijd hebben samengewoond (NPO1, p. 13; NPO2, p. 23). Verder had Lu. een contactpersoon in het vluchtelingenkamp waarvan u ook de naam wist (NPO2, p. 23). Ook de naam van de vrouw die jullie onderdak gaf in Novara wist u niet (NPO3, p. 12). De vrouw waar u later naartoe werd gestuurd in Cantu noemde u gewoon F. Madam (NPO3, p. 13). Van de man en zijn vriendin waarbij u in Brescia inwoonde wist u eveneens de naam niet (NPO3, p. 14). Van de vrouw waarmee u samenwerkte en die u ook bij u woonde, H., kon u ook enkel de voornaam zeggen (NPO3, p.14). Toen u terugkeerde naar Cantu trok u in bij een vrouw waarvan u enkel wist dat ze van Ghana was, u noemde haar Ghana woman. Er woonde hier ook nog een kind en de broer van de Ghana woman, wiens namen u ook niet kende, ondanks het feit dat u daar zeven à acht maanden verbleef (NPO3, p. 15-16). **Het feit dat u zo vaag bleef over een hele reeks aan sleutelfiguren – waaronder Lu. en Mar., uw vervolgers – binnen uw verhaal, tast het doorleefde en dus geloofwaardige - karakter van uw verhaal nog verder aan.**

Verder bleek ook uw gedrag niet in overeenstemming met wat verwacht kan worden van iemand die zich in de posities bevond waarin u zich bevond.

Zo wordt gewezen op uw gedrag toen u voor het eerst in Italië arriveerde.

Vooreerst mag hier worden opgemerkt dat u alweer inconsequente verklaringen aflegde, ditmaal betreffende uw asielaanvraag bij aankomst in Italië. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u een VIB indiende op 25 juni 2016, maar dat er na bijna twee jaar nog geen besluit was genomen (verklaring DVZ, vraag 22). Toen u tijdens het tweede onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u een asielaanvraag indiende toen u aankwam in het kamp van Treviso antwoordde u vaagweg: "niet echt, ik denk, misschien, ja" (NPO2, p. 23). U stelde dat u geen interview kreeg omdat u hiervoor al door Lu. werd opgehaald. Tijdens het derde onderhoud antwoordde u dan weer overtuigd "nee" toen u opnieuw werd gevraagd of u een asielaanvraag

indiende in Treviso (NPO3, p. 8). De dossierbehandelaar op het CGVS vroeg u vervolgens of u geen hulp vroeg aan de maatschappelijke assistenten om asiel aan te vragen. U stelde echter van niet (NPO3, p. 8). Nochtans kan van iemand die zijn land van herkomst ontvlucht uit vrees voor vervolging verwacht worden dat deze het nodige doet om bescherming te zoeken. Het feit dat er maatschappelijke assistenten aanwezig waren, maar u hen geen hulp vroeg blijkt dan ook een verdere negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder wordt er ook op gewezen dat u nooit geld heeft gevraagd aan uw relatief welgestelde ouders – ze bouwden hun eigen huis, zowel u als uw broers en zussen kregen de mogelijkheid om te studeren (NPO2, p.5;7-8) – om te helpen uw schulden aan Lu. en Mar. af te betalen. Gevraagd waarom u dit niet deed, stelde u: “ik weet het niet” (NPO3, p. 10). Dit frappeert ten eerste, gezien u verklaarde dat Lu. en Mar. enkel geïnteresseerd waren in het geld (NPO3, p. 16) en dat uw problemen dus opgelost zouden zijn eens het geld betaald was. Er kan dan ook verwacht worden van iemand die daadwerkelijk in de precare situatie zit waar ze in de prostitutie wordt gedwongen om schulden af te betalen, maar wel relatief welgestelde ouders heeft waarmee ze bovendien contact onderhoudt, dat deze op zijn minst zou vragen aan haar ouders om haar te helpen. Het feit dat u dit niet deed, komt dan ook niet doorleefd over en haalt de geloofwaardigheid van uw verhaal verder onderuit.

Ook uw interactie met de politie nadat u in het kamp van Varese kwam is niet in proportie met de ernst van de door u beschreven situatie. Zo stelde u wel dat u naar de politie ging en dat u hen alles uitlegde over Lu. en Mar., maar stelde u ook dat u Lu. bleef zien rondom het kamp (NPO3, p. 17). U had geen idee wat er met Mar. gebeurde. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u tijdens het derde onderhoud vroeg of u niet naar de politie ging om te vragen wat er met het onderzoek gebeurde, stelde u van niet (NPO3, p. 18). Gevraagd waarom niet was uw antwoord: “ik ging maar een keer” (NPO3, p. 18). Gevraagd of u nog andere zaken deed om dit probleem op te lossen stelde u dat u met een man van het kamp praatte, D., en hij vertelde u dat u niet bang moest zijn (NPO3, p. 18). Het feit dat u hiernaast niets ondernam, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verhaal eens te meer. Indien het immers daadwerkelijk zo was dat Lu. - de man waaraan u geld verschuldigd was en die u in de prostitutie dwong om uw schulden af te betalen – frequent in de buurt van uw opvangkamp rondwaarde dan is het minste dat verwacht kan worden dat u nogmaals naar de politie zou gaan. Des te meer gezien u wist wat zijn Facebook-account (NPO3, p. 19) was en wat zijn thuisadres was (NPO3, pp. 10-11) en hij dus erg gemakkelijk te traceren was voor de politie.

Het gedrag dat u in verschillende fasen van uw vervolgingsverhaal tentoonspreidde – dat u geen asiel aanvraagde bij aankomst ondanks de aanwezigheid van hulpverleners, dat u geen hulp vroeg aan uw ouders ondanks hun goede financiële status en dat u geen interesse toonde in het politieonderzoek naar Lu. en Mar. - haalt nog maar eens de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit.”

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekers brengen in het verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

16. Mede gelet op wat voorafgaat, komen verzoekers in wezen niet verder dan het louter volharden in hun asielrelazen, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

17. De Raad stelt verder vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

18. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekers het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

19. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie, zoals ook aangebracht in de aanvullende nota van 11 augustus 2022 van verweerder, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de staat Edo geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De verwijzingen naar de situatie in Liberia in het verzoekschrift betreffen een materiële vergissing en zijn niet dienstig.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS